

El Dr. Torrella en la seva comunicació oficial del dia 21

Siguem servidors d'una nova evangelització

«Les vuit Esglésies germanes, reafirmant la nostra fidelitat a les decisions i intuïcions del Concili Vaticà II, portem a terme el Concili amb esperit de conversió i de renovació i deixant-nos evangelitzar per ser servidors d'una nova

evangelització, que és l'eix vertebrador de tot el treball conciliar». El Dr. Ramon Torrella ho va afirmar en el comunicat oficial del mateix dia d'obertura del Concili, sobre la celebració del qual oferim avui un *Especial* que

conté una àmplia i detallada informació. També a pàgines centrals, Francesc Gamissans entrevista el pare Bernabé Dalmau, un dels quatre relators del Concili.

SUMARI

2
5
Reaccions sobre la destitució de Mons. Gaillot.

III
Text íntegre de l'homília de Mons. Setién en el funeral de Gregorio Ordóñez.

IV
Entrevista amb el P. Bernabé Dalmau, relator del Concili.

15
Homenatge al professor Ramon Sugranyes de Franch.

16
Els cristians i la protecció dels animals.

Especial

Inauguració del Concili Provincial Tarraconense.

Editorial

El bisbe Gaillot i la comunió eclesial

La destitució del bisbe d'Evreux ha produït a la veïna França una commoció que ens arriba amb força. ¿Accentuarà la divisió entre els catòlics? Maurice Clavel, en una obra que acaba de ser traduïda al català, va fer, el 1976, aquesta profecia ombrívola: «D'aquí a poc temps l'Església, almenys a França, passarà per un cisma... Ja no hi haurà Església, sinó, d'una banda la carqueria, amb menys recolliment que rancor i ranciòr; i de l'altra l'Arxipèlag (el Gulag), en el recent sentit cèlebre i sinistre, al voltant del qual ànimes ingènues o ingènuament malvades creuran poder navegar, i àdhuc fer-hi el viu, abans de trobar-s'hi entrampades. En un cantó haurà desaparegut la fe, en l'altre les obres». Potser més que d'una profecia es tracta d'una admonició. Potser més que anunciar-nos què passarà, Clavel ens vol dir què cal evitar que passi. En tot cas, és bo fer atenció als esclats, sovint enlluernadors, de les ments més lúcides. Però la nostra obligació és treballar perquè la profecia no es compleixi. Això ens demana capacitat de

comprensió, en totes dues direccions del conflicte.

Pel que fa a la figura del bisbe Gaillot, no podem ser simplistes. D'una banda, es tracta d'un home d'Església que arriba a la gent. Hi arriba per un fet absolutament positiu: la seva atenció als marginats. Una atenció, val a dir-ho també, amplament compartida entre els catòlics i els bisbes de França. Però hi arriba, especialment, per la seva presència als mitjans informatius, sobretot a la televisió, fins i tot en programes en els quals la seva presència resulta sorprenent. Hi ha, però, un altre factor més discutible de popularitat: les seves manifestacions de dissens respecte dels ensenyaments del Papa i del conjunt del magisteri de l'Església, en algunes matèries morals. No es tracta, ben cert, de qüestions de fe. Remarquem que Gaillot ha estat privat del seu càrrec, però no ha estat objecte de cap censura. Ara bé, tampoc no seria constructiu guanyar popularitat amb concessions que anessin més enllà del que és compatible amb la comunió del col·legi

episcopal.

Pel que fa a la Seu Apostòlica, hem d'entendre les exigències del seu servei a la unitat en els criteris importants. En realitat, respon a un dret dels fidels cristians a rebre l'ensenyament comú de l'Església sense que les opinions personals l'interfereixin substancialment. Aquest punt de la unitat és l'únic invocat per Roma en les poques paraules que ha fet públiques. Probablement, massa poques. De mica en mica hem anat coneixent detalls: que feia anys que hi havia diàleg i advertiments, que la Conferència Episcopal francesa hi havia intervingut... Malgrat la reserva que aquests casos requereixen en alguns aspectes, la societat d'avui demana més informació i un estil més palesament fraternal si es vol evitar la sensació d'autoritarisme.

És per la via d'aquesta comprensió sense simplismes envers totes parts, que els catòlics superarem el risc de la divisió que Clavel anunciava amb duresa.

Tribuna

¿Matar per pietat? Arrencat el vel d'una tràgica farsa

Luigi Geninazzi

Avvenire

Exactament fa un any, en un dels països considerats entre els més civilitzats i avançats d'Europa, era aprovada la llei sobre l'eutanàsia. A Holanda, terra de tulipes i de la vida serena, era introduïda la possibilitat de la *mort dolça* reivindicada com un dret i portada a terme per una legislació que es definia *comprensiva* i *tolerant*. Com tota llei, aquesta també havia de servir per posar condicions, establir límits i aixecar dics a un comportament objectivament criminal però *inevitable*, allò que els americans defineixen com a *mercy killing*, matar per pietat. Una mica com ja havia esdevingut en tants països respecte a l'avortament, o com està passant a Suïssa amb la liberalització de la droga. Es tractava, en definitiva, de «no ignorar la realitat i d'intervenir amb lleis adequades sobre allò que constitueixen els inevitables dilemes d'una societat mo-

derma». Aquesta era també la justificació que se sentia repetir entre els promotors holandesos de la llei sobre eutanàsia, els social-demòcrates i fins i tot, democristians.

Doncs bé, la Conferència Internacional sobre el Respecte a la Vida, que es va celebrar fa unes setmanes al Vaticà, ha arrencat el vel d'una tràgica farsa. Amb les dades a la mà ha mostrat que en els *mercy killing* no hi ha pietat sinó que continua l'assassinat. El més impressionant no són les xifres de les anomenades *morts provocades*, que a Holanda representen ja el 20% del total de defuncions, sinó l'inevitable i imperceptible esmunyiment de l'eutanàsia aplicada a malalts en fase terminal i el seu consens de l'eutanàsia involuntària sobre persones que simplement viuen un malestar psico-físic. Els límits ja dèbils i precaris de l'actual llei holandesa sobre l'eutanàsia (el metge ha d'actuar en estat de necessitat, després de l'explícita i reiterada petició del

malalt, i aquest ha d'estar en fase terminal i en un estat de sofriment considerat inacceptable, etc.) han estat superats per una pràctica, on l'únic àrbitre del propi comportament és el metge que ha provocat la mort del seu pacient. No podent aconseguir el somni faustinià de la immortalitat terrena, es vol vèncer el tabú de la mort soment-la a la nostra voluntat de benestar, anticipant-la a la nostra discreció. A decidir-ho és el metge, suprem sacerdot d'un ritu que nega constantment el principi establert per Hipòcrates.

En una societat moderna parlar de dret a matar és sempre aberrant, no obstant, hem d'admetre que hi ha una certa diferència si en pronunciar la sentència de mort és el cap d'un gang criminal, o el cap de secció de geriatria o d'un hospital psiquiàtric. La protesta es comença a estendre, si fins fa pocs anys a Holanda estava de moda exhibir el passaport per a l'eutanàsia voluntària, un document que l'aspirant a la *mort digna*

sempre portava a sobre com el carnet del grup sanguini, ara qualsevol simpàtic vellet passeja pels carrers d'Amsterdam manifestant la seva contrarietat a ser assassinat *dolçament*. Hi ha, en definitiva, algú que no vol aixecar el destorb i se'n recorda que l'assassinat no podria mai convertir-se en un fet net i socialment acceptable, tot i que «en l'oasi europeu del benestar, metges i governants s'han posat d'acord sobre el millor mètode per sortir d'aquest món en el qual milions d'homes continuen lluitant per la pròpia supervivència». Així s'expressava pocs mesos abans de morir un metge catòlic holandès, Alexander van Der Does De Willebois, imaginant un món «en el qual ningú no tindrà ja un motiu per viure fora d'ell mateix, i per tant podrà molt bé decidir morir per fugir d'ell mateix». Un món on la pietat per la mort serà substituïda per la mort de la pietat: vet ací l'última gran hipocresia en el llindar del 2000 que tots estem cridats a combatre.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Josep Samper i Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:
C/ Puiggari 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88,
Fax 490 20 35Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30,
08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbó, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per 
MEMBRE DE LA UCIP

En l'última etapa del seu viatge pastoral

Internacional

El Papa, a Sri Lanka, dóna la mà a les grans religions de l'Àsia

SIDNEY.— Les dues últimes etapes del viatge del papa Joan Pau II a l'Àsia, van ser Sidney (Austràlia) i Sri Lanka (Ceilan). Un grup fervorós de catòlics, entre els quals els neocatecumenals, van acollir amb cants i entusiasme Joan Pau II quan va arribar a la catedral de Santa Maria, de Sidney, l'edifici més significatiu del catolicisme australià. El Pontífex va ser rebut al temple per més de mil persones, sobretot religioses josefines, la fundadora de les quals, sor Mary Mackillop, va beatificar a la tarda, en una solemne cerimònia.

C.C.

DIMECRES 18 i
DIJOUS 19

Parlant a les religioses, el Papa va tractar el paper de la dona en l'Església.

«Ha de quedar clar que l'Església està decididament contra tota forma de discriminació que compromet tant dignitat de l'home com de la dona, tot i que la total igualtat està acompanyada per una meravellosa complementarietat».

Per aquesta raó, digué, l'Església «afronta el repte de buscar sistemes nous i creatius per reconèixer i integrar els carismes específics de les dones».

Després, a la tarda, es va celebrar la missa de beatificació de Mary Mackillop, pionera de l'op-

ció preferencial pels pobres, que per cert, va estar una temporada excomunicada pel seu bisbe.

Beatificació de José Baz

En una celebració oficiada en una gran esplanada de Colombo, el Papa va beatificar el missioner portuguès José Baz, primer beat de l'Església catòlica a Sri Lanka (antiga Ceilan). A la missa, hi assistiren unes 100.000 persones.

L'acte va estar revestit per la bellesa dels típics vestits hindús, així com dels cants i sons propis d'aquestes cultures, i per a les lectures de la missa es van fer servir les diferents llengües del país.

A l'homilia, el Papa va elogiar les religions de l'Àsia i en concret el budisme i l'hinduisme per la seva capacitat per infondre d'esperit religiós les vides dels seus seguidors, i va manifestar que l'Es-



A Sri Lanka, el Papa amb un nen durant la cerimònia religiosa en la qual va beatificar José Baz

glésia catòlica «no refusa res del que hi ha de veritable i de sant en aquestes religions, que són un reflex de la veritat que il·lumina tots els homes».

Va precisar que l'Església no pot deixar d'insistir en proclamar que «la resposta més completa als interrogants de la vida humana, es troba en Jesucrist».

El Papa va col·locar el nou beat al costat de la gegantina figura de sant Francesc Javier, qui també va predicar en aquesta illa, i va assenyalar que l'Església, actualment, té necessitat de molts missioners en aquest continent.

Va indicar que continuen sent vàlides les venerables tradicions de l'Àsia, les del silenci, la reflexió, la pregària, l'ascetisme i l'abnegació.

Joan Pau II va acabar la seva homilia dirigint al poble de l'antiga Ceilan un missatge de perdó, de

reconciliació i de pau, a tots els cingalesos i tàmils, budistes, hinduistes i musulmans, cristians i a tots els homes i dones de bona voluntat.

DIVENDRES 20

Líders budistes convidats a una trobada interreligiosa amb el Papa, posterior a la cerimònia de beatificació, no van acudir a la cita a la sala internacional de conferències de Colombo. A la trobada van assistir sis representants induistes i uns altres sis musulmans, així com sis bisbes catòlics, a més del ministre d'Assumptes Religiosos i Culturals de Sri Lanka, Lakshman Jayakody.

El ministre va elogiar el discurs del Pontífex sobre el budisme i va lamentar l'absència dels líders budistes a l'acte interreligiós.

El bisbe catòlic José Rayappu, titular de la diòcesi de Mannar, també es va mostrar decebut pel boicot dels budistes. El bisbe va afirmar que «no estem ofesos, hem de perdonar i oblidar».

DISSABTE 21

Dissabte 21, el Papa va anar *ple d'esperança* camí de Roma, on va arribar gairebé de nit, després d'un viatge d'11 dies que el va conduir a Manila, Port Moresby (a Papua Nova Guinea) i Sidney, i que va concloure a Colombo (Sri Lanka) ciutat ja visitada pel papa Pau VI el 1970.

En el IV Centenari de la Congregació de l'Oratori

Beatificació de José Baz, filipó singalès

G.F.

COLOMBO.— La setmana abans que Joan Pau II comencés el viatge pastoral per Oceania i Àsia, el Postulador General de la Confederació d'Oratoris de Sant Felip Neri, Giorgio Finotti, va enviar un comunicat a totes les cases en què avançava la intenció del Papa de beatificar José Baz, un filipó missioner a Ceilan —actual Sri-Lanka— del segle XVIII.

En l'últim dia del viatge, el Papa va reconèixer l'exemplarietat de la vida del pare Baz. El nou beat va fundar el primer Oratori a l'antic Ceilan en un moment de dures persecucions. Així i tot, va revifar

la fe catòlica gràcies a l'acollida dels indígenes en el si de l'orde —aleshores fet inusual— i la seva dedicació constant als pobres i marginats.

La beatificació de José Baz confirma la intenció del Vaticà d'engrossir les llistes de beats i sants amb col·lectius fins ara reduïts, com els joves, els laics i els cristians no-occidentals. En aquest sentit, ha pesat molt la capacitat del filipó Baz d'inculturitzar la fe en els pobles de l'Extrem Orient.

El «gran do» donat a la Congregació —tal com Finotti nomenava la beatificació en la seva nota— arriba en un moment de celebració, ja que els Filipons commemoren el quart centenari de la mort del fundador, Sant Felip Neri.

Dades curioses

Filipines
Habitants: 66.647.000.
Forma de govern: República.
Idioma: Filipí i anglès.
Religions: Catòlics 83%, Protestants 9% i Musulmans 5%.

Papua Nova Guinea
Habitants: 3.613.000.
Forma de govern: Democràcia parlamentària.
Idioma: Anglès, llengües melanèsies i papua.
Religions: Catòlics 31%, Protestants 63%.

Austràlia
Habitants: 16.646.000.
Forma de govern: Democràcia.
Sistema d'estat federal.

Idioma: Anglès i llengües aborígenes.
Religions: Catòlics 25%, Anglicans 26% i Protestants 25%.

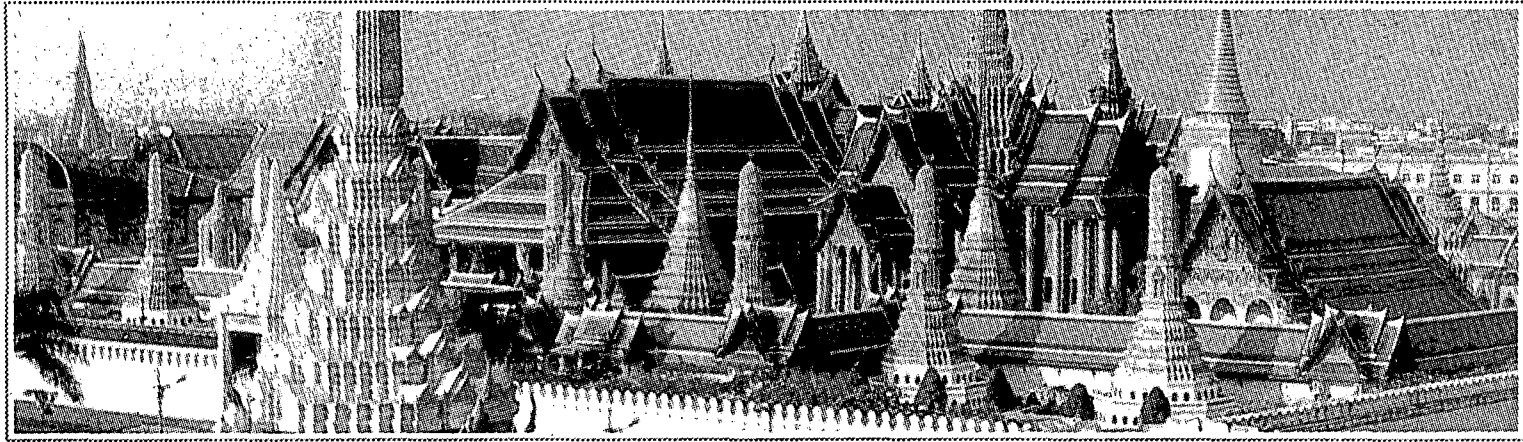
Sri Lanka
Habitants: 17.135.000.
Forma de govern: República.
Idioma: Cingalès i tàmil.
Religions: Budistes 69%, Hinduistes 25%, Cristians 8% i Musulmans 7%.

Les xifres del viatge de Joan Pau II

- Absència de Roma: 10 dies.
- Recorregut: 40.000 kms.
- Hores de vol: 47.
- Temperatures al migdia: Manila, 30°; Port Moresby, 32°; Sidney, 25°; Colombo, 30°.

Del 20 d'abril al 3 de maig de 1995

TAILÀNDIA

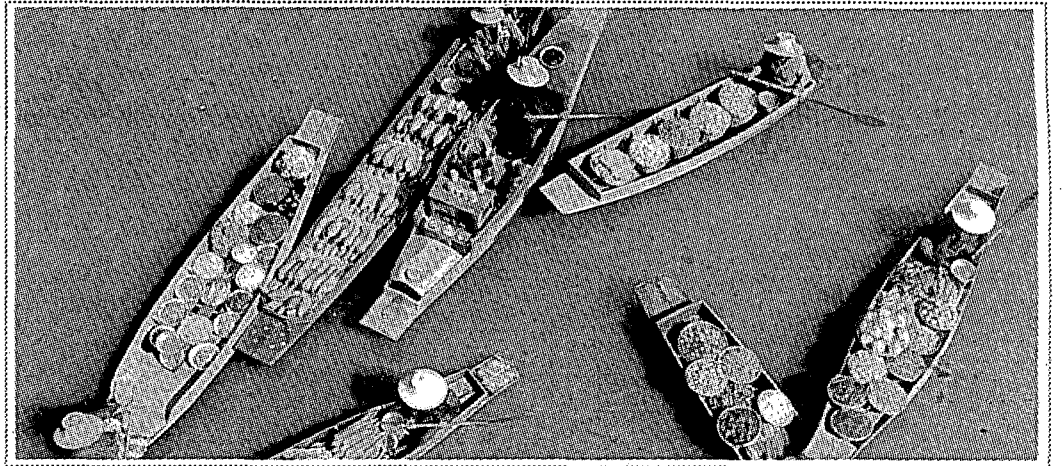


EL MÓN SIAMÈS

Bangkok i el seu entorn fins a l'illa de Pucke passant per Chiang Rai i les terres del nord

Visitant:

- Bangkok • Damnoen Suduak
- Bang Pa In • Ayutthava
- Kampaenghets • Sukhothai • Uttaradit
- Nan • Wat Phuynin • Wat Thuinin
- Chiang Rai • Triangle d'or
- Akkha • Chiang Mai • Pucket



poblacions indígenes / indústries artesanals



Pensió completa - Vols regulars fins a Bangkok i Pucket

Autocars gran turisme - Trajectes amb llanxa i piragua - Dinars en restaurants
 Assegurances

Oberta la inscripció

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: 301 37 18

Les mostres a favor del bisbe d'Evreux són més nombroses, les proclius a Roma, més reservades i prudents

Internacional

20.000 persones s'acomiadaren del bisbe J. Gaillot, destituït pel Vaticà

C.C.

EVREUX (FRANÇA).— El diumenge 22 de gener, unes 20.000 persones s'aplegaren en el recinte de la catedral d'Evreux, plena de gom a gom de fidels, com també els seus voltants. Un centenar d'autocars i, fins i tot, tres trens especials foren fletats per la revista *Témoignage chrétien* per emparar l'enfant terrible de l'episcopat francès en el seu comiat a la diòcesi on ha estat des de l'any 1982. Uns altres quatre bisbes francesos concelebraren la missa.

Aquest moviment de solidaritat, que transcendeix les files de l'Església francesa, ha continuat en dies posteriors.

Mons. Jacques Gaillot, que continua sent bisbe però sense diòcesi, va entrar a la catedral entre els aplaudiments dels fidels i seguit per les càmeres de televisió. El bisbe va demanar que «l'onada de xòc» que ha provocat no s'aturi. «L'onada de confiança i solidaritat que s'ha format avui no ha de minvar. No podem creuar-nos de

braços», va afirmar en la seva homilia.

«Quan un poble pren la paraula, s'obren nous camins i es prenen noves iniciatives; quan un poble pren la paraula, ja ha desaparegut la por i el temor perquè noves energies noves són generades arreu», va emfatitzar en acabar la seva homilia.

Mons. Gaillot, que pel matí d'aquell diumenge havia anat a la presó de la seva diòcesi per acomiadar-se dels presos que visitava regularment, va afirmar abans de la missa: «No me sentit mai tan bisbe des que ja no ho sóc d'aquí». «Estic content perquè una multitud de persones d'arreu ha vingut. Quan era bisbe d'Evreux, només els cristians anaven a la catedral, i avui és tota una multitud la que ha vingut, creient o no.»

Es tracta d'un repte a favor de la llibertat de la paraula que el bisbe pensa continuar afrontant, malgrat el temor de molts dels seus col·legues d'episcopat.

Així ho entenia el president de la Conferència Episcopal france-

El bisbe Jacques Gaillot saluda els seus simpatitzants a la sortida de la missa celebrada en la catedral d'Evreux



sa, Mons. Joseph Duval, que va aconsellar « paciència » a Roma. Sabia que el remei seria pitjor que la malaltia: el bisbe dissident es convertiria en màrtir i la ferida oberta pot degenerar en «gangrena».

El bisbe Gaillot, en la seva homilia de comiat, va agrair el suport dels presents, va assegurar que seguiria el seu camí «per dur la bona nova al pobres», i va concloure

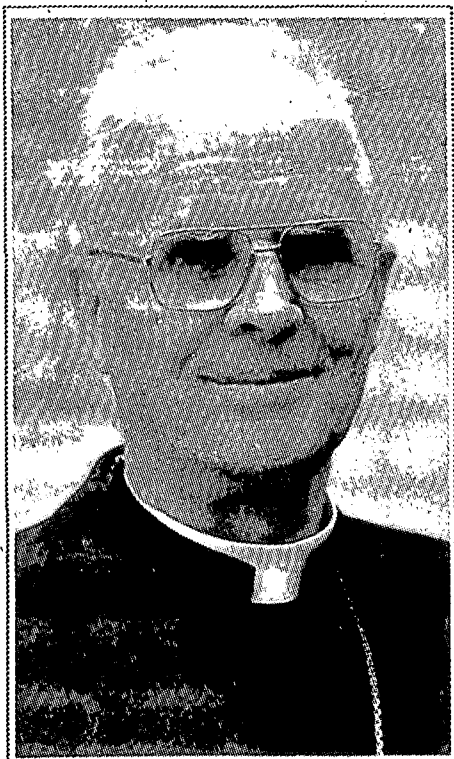
que l'Església «ha de ser el lloc dels exclosos i no de l'exclusió».

El pare Jean-Marie Di Falco, portaveu de la Conferència Episcopal, va reaccionar amb una actitud conciliadora. «Caldrà superar el temps de les emocions

per veure les coses de manera més pausada», va argumentar, i va concloure: «Desitjo que els partidaris i els adversaris de Gaillot es comuniquin, ja que abans d'estar per uns o pels altres, estem per Jesucrist».

Entrevista amb Mons. Duval, president de la Conferència Episcopal francesa

La cohesió a qualsevol preu



Frédéric Mounier
(«la Croix»)

—¿Aquesta sanció us sembla inevitable?

—Res no és ineluctable. La temia molt. Sentia des de feia uns mesos que la incomprensió entre Jacques Gaillot i Roma s'engrandia. A Roma, he advocat per la paciència. Però jo sentia una certa dificultat per part del cardenal Gantin i d'altres.

—Les queixes rebudes a Roma a propòsit del bisbe d'Evreux, ¿han estat decisives?

—Probablement han pesat, però la decisió no ha estat pas presa per raó d'aquestes queixes. Els retrets s'havien expressat ja feia temps.

No estic pas segur que Jacques Gaillot hagués mesurat el que estava en joc. Ell sempre ha imaginat que no es tractava més que de divergències de discurs. Ell mai no ha pogut o volgut saber que la missió d'un

bisbe és la de construir una Església en la unitat, amb el Papa i els altres bisbes. És això el que en el fons li és retret.

—¿No creieu que a les diòcesis, no hi haurà dificultats per guarir aquesta cicatriu?

—Com que ho pressentíem, hem fet tot el possible per evitar arribar-hi. Com que coneixem el climax francès hem dit: «No anem fins allí. Aquesta situació serà molt difícil d'aguantar. M'hauria agradat que Jacques Gaillot entengués aquest llenguatge. Jo li he dit i repetit que no arribés a una situació que esdevindria incontrolable i que faria ineluctable la decisió romana.

—¿Teniu la impressió que va roman-dre sord a les vostres crides?

—Al meu parer, no ho ha entès. Sentia, com deia, una mena d'«Església invisible» al seu voltant. Se sentia protegit per les 30.000 cartes que havia rebut. Quan s'és bisbe, hom no s'ha de protegir contra Roma.

—Segons la imatge pública de l'Església avui a França, aquesta sanció ¿no acreixerà la idea d'una Església d'una altra edat?

—Seria molt trist de dir que aquesta situació evoca els temps passats. La reacció de Roma no expressa solament un mode de gestió, sinó una preocupació molt profunda: la unitat de l'Església. En un món molt dividit, l'Església té dificultats per mantenir la seva cohesió. Roma sent enormement aquesta preocupació d'unitat. Ella ens ha d'interpel·lar. Mons. Gaillot no ha entès aquesta crida.

—¿Com traduir-ho pel catòlic de base?

—Ningú no és catòlic tot sol. Ho som sempre amb els altres. Els bisbes no són bisbes tot sols. Ell ho són per construir sempre en la unitat amb els altres bisbes i el Papa. En l'ordenació episcopal, ens hi comprometem. Allò que fa l'Església, és allò que som en conjunt. És l'aposta de l'Església en una societat dividida: ¿com ser testimoni d'unitat? Per això, cal fer concessions. Jacques Gaillot hauria d'haver entès aquesta crida.

—¿Heu tingut contactes amb ell després de la sanció?

—No. Cridar-lo hauria estat gairebé una indiscreció. Li he tramès un missatge de simpatia.

Internacional

La decisió del Vaticà és extremadament greu

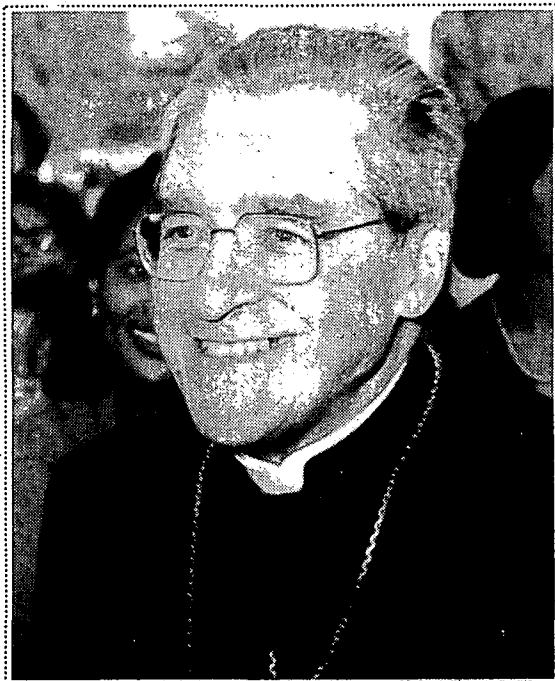
La tristesa dels bisbes francesos

PARÍS.- Les reaccions de l'episcopat francès davant la destitució de J. Gaillot han estat de tristesa. Heus ací algunes:

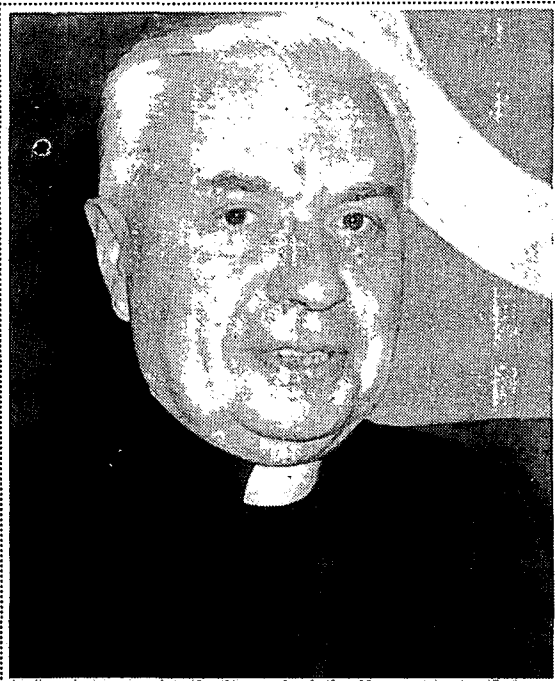
Mons. Jean-Marie Lustiger, arquebisbe de París: «Aquesta decisió no fa més que constatar el fracàs de quinze anys de temptatives per ajudar un home a no guiar la barca a la seva manera. Hem vist durant deu anys com J. Gaillot s'enfonsava en un camí sectari. Nosaltres no l'hem sabut convèncer, ajudar aquest germà per al ple servei a la comunitat. Jo desitjo que això sigui per a ell una prova de veritat.»

Mons. Robert Coffy, arquebisbe de Marsella: «Estic una mica sorprès per aquesta decisió sobtada. L'Església s'ocupa molt dels exclosos. Allò que em molesta és que Mons. Gaillot reivindica el monopoli de l'Evangeli. La veritable qüestió és saber si hom és prou lliure per dir als mitjans de comunicació allò que hom pensa veritablement, o si hom fa únicament la seva voluntat.»

Mons. Lucien Daloz, arquebisbe de Bensaçon: «Ets un antic



L'arquebisbe de París, cardenal Lustiger i l'arquebisbe Vilnet, antic president de l'episcopat francès



amic. Puc donar testimoni del teva afecció per l'Església. He seguit amb simpatia i inquietud l'aventura en què t'has compromès. Em sembla que un malentès ha precedit la decisió romana. La teva sola presència et feia passar a vegades com a còmplice d'actituds o de paraules qüestionant la fe de l'Església, i que no era aquesta la teva intenció.»

Mons. Jean Vilnet, arquebisbe de Lilla: «La decisió del Vaticà és extremadament greu. Hom comprendrà que jo pateixo amb Mons. Gaillot i amb aquells que el sostenen en el moment crucial. Gràcies a ell, els pobres, els marginats, els exclosos, els buscadors d'esperança se sentien compresos, sostinguts, reconeguts.»

Mons. Jacques Delaporte, arque-

bisbe de Cambrai: «Bisbe, jo pateixo encara més. Per a la nostra Església, és una ferida. Per al diàleg, és un fracàs. Pels pobres i els buscadors de sentit que posaven en ell la seva esperança, és una font d'incomprensió. Amb ells, rebutjo aquesta decisió, ja que la veu del P. Gaillot ens era preciosa per l'anunci de la Bona Nova.»

Mons. Henri Brincard, bisbe de

Le Puy-en-Velay: «És un esdeveniment greu i trist. El poder que el bisbe exerceix personalment, en nom de Crist, demana una comunió profunda i constant amb el Papa. Absinguem-nos de tot procés d'intenció. No és hora de discursos, sinó de pregària plena d'esperança.»

Mons. Lucien Fruchaud, bisbe de Saint-Brieuc: «Molesta i feridora. Aquesta decisió em fa pena per ell, per l'Església, i per molts homes i dones que, a través de les seves paraules viuen l'Evangeli. Jo hauria preferit que el diàleg continués.»

Mons. Collini, arquebisbe de Tolosa: «Estic profundament entristit. Hi ha hagut veritablement un xoc, i aquest xoc, s'ha de tenir en compte.»

Mons. Claude Dagens, bisbe de Angulema: «És una prova pel P. Gaillot i tota l'Església. Quan en una família es produeix un divorci, hom no es pregunta en primer lloc qui té raó, qui està equivocada. L'Església és una realitat pública perquè l'Evangeli sigui comunicat al món. El xoc provocat per la destitució del P. Gaillot la fa aparèixer com en creu.»

(La Croix)

Altres reaccions

L.C.

Bisbes

Mons. P. Poupard, president del Consell pontifici per a la cultura: «No se li retreu el parlar massa, sinó parlar massa poc de Jesucrist.»

Mons. A. Lacrampe, Missió de França: «Allò que crea dificultat és la impressió que fa de voler cavalcar sol.»

Mons. F. Favreau (Nanterre): «Aquesta decisió és desproporcionada... fins i tot si ho feia una mica massa personalment.»

Mons. J. Thomas (Versalles): «Nosaltres comprovem dolorosament la pobresa de la nostra institució i la capacitat per resoldre les nostres diferències per mitjà del diàleg.»

Mons. R. Gilson (Le Mans): «Moltes vegades he fet saber que destituir el bisbe d'Evreux seria un error... Però, ¿es pot alhora ser profeta i pastor, ser membre del Col·legi dels bisbes i cavalcar sol?»

Mons. M. Calvet (Noumea): «Quan es juga a futbol, cal jugar amb l'equip, i no voler fer-ho sol.»

Mons. P. Joatton (Saint-Étienne): «Invita a rebre millor el misteri de l'Església, comu-

nió missionera. No separem els dos termes perquè aleshores no hi ha ni comunió ni missió autèntica.»

Mons. G. Deroubaix (Saint-Denis): «El diàleg s'ha d'establir entre tots, inclosos aquells amb els quals s'està en desacord. La veritat no és pas quelcom que es pugui separar. Amb Mons. Gaillot s'hauria pogut continuar el diàleg.»

Mons. Derouet (Arras): «Aquesta decisió crea incomprensions, provoca crits de revolta. Sufreixo. Estic a favor d'una Església que dialoga.»

Mons. Rouet (Poitiers): «És absolutament horrible que una minoria vulgui apoderar-se de l'Església, fins i tot d'un bisbe: Alguns hostilitzen el cardenal Gantin de telefonades, de cartes, de denúncies. A cop de voler considerar l'Església com una uniformitat, es mata l'Església...»

El Col·legi de consultors de la diòcesi de Lió: «Amb tristesa i torbament, ens assebenem de la destitució de Jacques Gaillot. Torbament, perquè és un fracàs de la col·legialitat dels bisbes de França amb el seu col·lega: el procediment utilitzat és consternador tant en l'Església com en la societat civil.»

Pel que fa al primat de Bèlgica, arquebisbe de Brussel·les-Malinas, Cardenal Danneels de moment no hi ha hagut comentari. Se sap que el «bisbe rebel» estava disposat a dialogar amb el Vaticà per mediació del primat belga.

Institucions catòliques i laiques

Els Fills de la Caritat: «¿Qui podrà mesurar els estralls d'aquesta decisió en el món dels joves i dels pobres?»

La Missió de França: «Aquesta decisió ens fa mal perquè escandalitza els petits i els exclosos»

Els sacerdots d'Yvri-sur-Seine: «Mons. Gaillot volia amb totes les seves forces mostrar que l'Església, que l'Evangeli tenen alguna cosa a dir als qui n'estan allunyats.»

L'Associació Europea de teologia catòlica: «Aquesta mesura disciplinària d'una altra època perjudica la imatge de l'Església i la seva missió.»

La Missió obrera de Calvados: «Cal que cessi el poder dels fariseus en la nostra Església»

La capellaneria nacional de presons: «Estem tristos i indignats davant la seva evicció.

Els exclosos perden un company de camí.»

El Moviment contra el racisme i per l'amistat entre els pobles (IMRAP): «En el context general de tancar-se a l'altre, ens sembla important no rebutjar aquestes veus lliures.»

Associació de defensa dels homosexuals: «Mons. Gaillot havia acceptat dialogar amb els homosexuals, reconèixer la seva dignitat.»

Génération Écologie: «Mons. Gaillot sempre ha sabut guardar la dignitat, mesurar i escoltar dels altres.»

Comissió de Justícia i Pau (Belga): «Els procediments autoritaris en l'Església, caven fosses i polaritzen les tendències més que contruir una "comunió" que sobrepassi els unanimitats de façana.»

JOC: «És en la diversitat que l'Església ha d'aplegar el més gran nombre de persones.»

Acció catòlica general femenina: «Vós éreu el portaveu dels exclosos i dels sense veu.»

Consell general de l'apostolat dels laics: «Aquesta imatge de l'Església fa pantalla entre el missatge de l'Evangeli i el món.»

«Cristians en el món rural» (CMR): El CMR es declara «indignat pel mètode usat en aquest cas. Com a Moviment d'Església no estem d'acord amb aquesta decisió...»

Segons una enquesta de la revista «Misión abierta»

Espanya

Els fidels viuen amb alegria la participació de la missa

MADRID.— ¿Què en pensem els laics de les misses que se celebren en les nostres esglésies? ¿Com s'hi senten? ¿Què creuen que caldria millorar? Aquestes són les qüestions que tracta la revista «Misión Abierta» en una enquesta que publica en el seu número del mes de gener.

«Els resultats són bons», afirma la revista. «La gent que va a missa s'hi troba bé en la celebració. Però, també, hi ha una forta aspiració a una major participació». Per als enquestats, en la celebració dominical cal millorar la «participació dels fidels» i el «clima comunitari» (77% en conjunt). A més, deixen clar

que si no participen més és perquè «no s'atreveixen», «no tenen canals» o «no els deixen» (77,3% en conjunt).

Un dels resultats més positius de l'enquesta ha estat descobrir que per a la majoria dels cristians que habitualment van a les esglésies el diumenge, anar a missa no és una «obligació» (només és així per al 15,4%), sinó un motiu de «goig» pel 33,3% i de «gratitud» pel 42,7% (en conjunt, el 76%, una immensa majoria).

El grup entre els 21 i 35 anys són els que diuen tenir menys sentiments positius davant la missa (64,7%) i els que més senten «indiferència» o «avorriment». És un grup habitual-



ment diferent dels més grans i dels més joves. Continuen en l'Església, però amb una certa llunyania.

Un 38,8% dels enquestats prefereix la part de la litúrgia de la paraula—«lectures» i «homília»—, mentre que el 58,7% diu que prefereix la segona part de l'eucaristia, és a dir, de «l'ofertori» a la «comunió». Com més gran és l'edat dels enquestats, més es prefereix aquesta segona part de l'eucaristia.

Segons l'enquesta, cal afavorir i donar pas a la participació dels fidels (47,2%) i treballar amb vista a crear un millor clima comunitari (29,8%).(V.N.)

Els bisbes andalusos recorren contra el govern

Buit moral sense ensenyament de religió

SEVILLA.— Els bisbes d'Andalusia donaran suport a la decisió d'àmbit nacional de la Confederació Catòlica d'Associacions de Pares d'Alumnes (Concapa) de recórrer el decret que regula l'ensenyament de religió en els centres educatius segons va informar l'arquebisbe de Sevilla, monsenyor Carlos Amigo.

Amigo, que assisteix a l'Assemblea dels bisbes del Sud, que se celebra a Sevilla, va explicar que amb aquest decret es col·loca l'assignatura de religió «en situació d'inferioritat quan en els convenis que havíem firmat deia que seria equiparable amb d'altres assignatures fonamentals», i va afegir que «l'actual situació suposa un pas enrere».

L'arquebisbe de Sevilla va destacar que el que els preocupava d'aquest decret «és el caràcter d'indefensió dels qui volen rebre aquesta assignatura», i va subratllar que «el decret afecta a aquelles persones que tenen el dret de rebre classe de religió i no hi poden anar».

Monsenyor Amigo va manifestar que l'absència d'ensenyament de religió «deixa un buit de contingut ètic i moral, encara que es parli d'eixos transversals». (SIC)

Monsenyor Osés demana lluitar per la transparència i la veritat

La mentida en la política, en els negocis i en els tribunals de justícia

OSCA.— El bisbe de la diòcesi, Mons. Javier Osés, en la seva última carta alerta sobre la facilitat amb què es menteix en la societat actual i demana lluitar per la veritat, la transparència i la claretat.

El bisbe d'Osca afirma que, malauradament, en la nostra societat es menteix molt. Mentides de tots els nivells de l'aspecte social, però que per les seves conseqüències, són especialment greus quan ja són habituals en l'àmbit de la política, dels negocis o dels tribunals de justícia.

«Les mentides—afegeix—prolifereixen encara més descaradament, quan es tracta de diners, de poder o de prestigi personal. També passa quan s'està en el poder i hom s'hi vol mantenir o es vol conquerir-lo. O quan s'intenta, costi el que costi, conservar el prestigi personal i social».

Mons. Javier Osés apunta que aquesta facilitat per mentir és un dels indicis més clars del nostre deteriorament moral. Perquè mentint menyspreem la veritat, valor que hauria de ser intocable per la seva dignitat i transcendència, i ofenem greument les persones i la societat. Desemboquem com està succeint en un clima rar, confús, irrespirable, en el qual per tots els mitjans s'impedeix que surtin a la llum de la veritat, molts dels problemes que ens assetgen.

Amb aquests comportaments, tan greument lesius de la veritat, les relacions personals es deterioren, creixen les mútues desconfiances i la convivència social fa olor de podrit. Tenim el deure d'aturar la confusió que sols se n'aprofiten els corruptes. Aquest és un primer pas per sortir del clima de corrupció que ens embolcalla. Lluitar per la veritat, la transparència i la claretat es donar suport a l'ètica ciutadana i la convivència social». (SIC).

Editorial Claret

Roger de Llúria 5 - 08010 Barcelona - Tel. (93) 301 08 87 Fax (93) 317 48 30



Jaume Campalans
Viure la missa

Col. Els daus 137. 94 pàg. PVP 625 pta.

Un llibre per a seguir la Missa, pas a pas, reflexionant i aprofundint en cada capítol un aspecte concret. Les reflexions que conté són breus, senzilles i profundes alhora. Volen ajudar a no arribar mai a acostumar-nos a celebrar el memorial del Senyor i a valorar degudament la Missa i a viure-la amb profunditat; amb joia i amb agraïment. Perquè la Missa és, com ens recorda el Concili, la font i el cim de tota la vida cristiana.

Solsona

Projectes de cara al 1995

Mans Unides, construint ponts de solidaritat

Lluís Badia i Torras

SOLSONA.— La Delegació diocesana de Mans Unides, organització cristiana d'ajuda al Tercer Món, ja ha presentat els seus projectes per enguany, dels quals espera poder-se'n fer càrrec gràcies a la col·laboració dels feligresos dels nou arxiprestats del bisbat.

L'any passat es van recollir 16.053.305 ptes. i aquest any s'espera poder sufragar la quantitat

total de 16.124.490 ptes. que permetran tirar endavant els quatre projectes següents.

Educació per la dona

Preparació d'una Escola de Formació Femenina a Tànger, la responsable de la qual és la Petra Mayordomo Morales de l'Institut Secular «Pro Ecclesia». El cost total del projecte és de 2.550.000 ptes.

Si les condicions educatives i sanitàries de la població d'aquesta

ciutat portuària marroquina són pèssimes, la dona n'és la víctima més perjudicada. Aquesta escola que funciona des de 1965 i que dóna ensenyaments d'arts i oficis a unes 150 alumnes cada any, necessitava una restauració que es va poder començar gràcies a la campanya de Mans Unides diocesana de l'any passat i que es confia poder-les acabar aquest any.

Formació promocional

Construcció d'un Centre de Capacitació a Saavedra (Bolívia), d'un cost de 8.574.140 ptes. i que anirà a càrrec del sacerdot diocesà Jesús Pelegrí.

Saavedra és una població a 70 km. de la ciutat de Santa Cruz de la Sierra, on entre els residents habituals i els pagesos emigrats de les zones rurals d'ençà de 1956, hi malviuen uns 16.000 habitants. Les pèssimes condicions del país, la deficitària alimentació i la manca

de recursos de gran part d'aquesta gent, provoca malalties i misèria i en conseqüència, molta emigració juvenil a Santa Cruz, la qual, per manca de formació acabarà en la marginació més degradant. Es tracta, doncs, de construir un Centre educatiu per a preparació de mestres, promoció de la dona, promotors agro-pecuaris, etc. En una paraula, de preparar els dirigents nadius del progrés del país i de la seva gent.

Millorar les condicions de residència

Equipament d'un Internat Infantil es vol fer a Bombai (Índia) del qual n'és responsable la germana Primi Vela de les G. de la Caritat-St. Anne's School. El projecte s'ha valorat en 1.800.350 ptes.

En un dels barris de barraques, on viuen en la misèria més espantosa famílies abans nòmades i ara en busca d'un treball escàs, difícil

perells i mal pagat, aquestes religioses tenen el seu internat infantil molt mal equipat fins ara. Allò que té més urgència per a elles, és la salut i la cultura de milers d'infants per tal d'ajudar-los a sortir de les grapes de la misèria i de la marginació.

Refer 200 habitatges

Reconstrucció de 200 cases, a la població de Madura (Índia). Del projecte per al qual es demanen els diners enguany, se'n fa responsable el sacerdot diocesà Alexis Daimond. Es necessitarien 3.200.000 ptes.

La sequera i les pluges torrencials (dos flagells que aquest any hem conegut a les nostres terres) són freqüents en aquells països. Darrerament, més de 35.000 famílies han quedat a la intempèrie o amb un mal habitatge molt perjudicat, havent hagut de buscar refugi en escoles o en altres edificis comunals, on viuen amuntegats. Encara que no sigui molt, si es poden ajudar 200 famílies de les més necessitades, haurem ajudat a refer-los la vida.

Per tot això Mans Unides de Solsona demana la col·laboració de tots. Ens recorda, a més, que el dia 10 de febrer és el dia del Dejni voluntari, durant la Campanya de la Fam. Guardar un minut de silenci; promoure alguna concentració per a conscienciar la gent, especialment el jovent i, a canvi de la nostra austeritat cristiana, destinar diners a fer possibles aquests projectes.

EL MIRACLE

PER ALS ANIMADORS LITÚRGICS CURSET D'APROFUNDIMENT LITÚRGIC CAPS DE SETMANA

- Un servei de formació per als animadors litúrgics de parròquies i comunitats.
- Un ajut per augmentar la qualitat de les celebracions mitjançant l'aprofundiment doctrinal, la millora de la direcció del cant, la tria del repertori musical, la millora de les lectures en públic, etc.

Programa del curset de primavera

Març del 10 al 12

Tema doctrinal: *El Diumenge, dia del Senyor i festa dels cristians.*

Tema pràctic: *Lectors i salmistes: dicció i fraseig, postura corporal, preparació...*

Abril del 21 al 23

Tema doctrinal: *Advent-Nadal-Epifania.*

Tema pràctic: *Aclamacions i respostes.*

Maig del 19 al 21

Tema doctrinal: *Quaresma-Pasqua-Pentecosta.*

Tema pràctic: *Les parts variables de la missa (cants d'entrada i de comunió).*

Juny del 9 a l'11

Tema doctrinal: *Les festes dels sants.*

Tema pràctic: *El salm responsorial.*

- Preparació i realització de les celebracions dominicals del Santuari d'El Miracle (vespres i missa).
- Cas de no poder assistir a les quatre sessions, es permet participar en sessions concretes.
- Acolliment: començarà a les 7 de la tarda del divendres. Sopar: a les 20,45. Comiat: a les 4 de la tarda del dimenge.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
TEL. (973) 48 00 45 - FAX (973) 48 02 43
CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (EL SOLSONÈS)

Barcelona

Una pregària a la Catedral supera els antics recels ecumènics

Guillem Farré

BARCELONA.— Les dificultats institucionals que es trobava el Centre Ecumènic de Catalunya des de les diverses denominacions, especialment en el seu inici als anys 50, han quedat superades amb una pregària a la catedral, amb la participació de representants de les esglésies ortodoxa, evangèlica, anglicana, reformada episcopal i catòlica.

Aquest esdeveniment, tot i que tenia un precedent el 1986 durant l'episcopat del Cardenal Jubany, significa, per al delegat d'ecumenisme, Mons. Jaume González-Agàpito, «uns temps nous, i un bon auguri per al futur».

El bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Pere Tena, que va presidir l'acte en absència del cardenal Carles, va defensar la utilitat de pregàries conjuntes, ja que «ens porten a la unitat trinitària i a la condició de fills de Déu». Els representants de les altres esglésies també van manifestar la seva satisfacció de participar en un acte conjunt.

El rvd. Gabriel Amat, rector de la parròquia de Sabadell de l'església reformada episcopal, tot i creure que «és molt bo estudiar els punts divergents, superar-los, i pregar junts», va dir que cal completar el testimoni d'unitat amb «missions conjuntes» en favor dels drets de l'home i en el camp social.

Per la seva banda, el rector anglicà de la parròquia de St. Georges, a Barcelona, rvd. Robin Sewell, assegurà que malgrat l'ordenació de dones, les relacions a Catalunya segueixen sent «excel·lents», i que «en qualsevol cas, per raons ecumèniques, no hi haurà mai cap sacerdotessa anglicana fora d'Anglaterra».

Rebuig del terrorisme

Com a signe important d'unitat, tots els representants de les confessions cristianes han manifestat el seu rebuig a l'assassinat del polític Gregorio Ordóñez, la setmana passada a Sant Sebastià. El pastor Carles Capó, del Consell Permanent de l'Església Evangèlica, expressà rebuig per l'atemptat, i preocupació perquè arriba en un moment «d'ambient força enrarit».

Urgell

Una talla que representa la seu de la Saviesa

Veneració d'una còpia de l'antiga imatge de Santa Maria

Antoni Mirabet

ALP.— Recentment el prevere Àngel Carrera, rector d'Alp, ha beneït la imatge de Santa Maria, reproducció de la talla del segle XII que, procedent d'aquesta parròquia de La Cerdanya, es custodiada al Museu Episcopal de Vic. La talla ha estat obsequiada per «un amic d'Alp i devot de la Mare de Déu, que ha volgut conservar l'anonimat», informa Àngel Carrera.

La imatge, amb el Nen assegut a la falda, reflecteix la idea de la Verge com a Seu de la Saviesa. La policromia —un vel blau damunt una túnica vermellosa— destaca les línies de la Verge, asseguda amb el Nen a la falda, lleugerament desplaçat a l'esquerra. Una policromia de tons suaus i seriosos emmarca la faç serena de la Mare, que irradia serenitat i desvetlla confiança. Seu de la Saviesa personificada en el Fill que, amb la mà dreta, beneeix i amb l'esquerra es proclama «alfa i omega».

El dia de la benedicció, després de la missa parroquial, el poble estrenà l'Ave a Santa Maria d'Alp, poema original de Manuel Pal, que ha fet una descripció de les



Talla original de la Mare de Déu d'Alp

característiques espirituals de la imatge. Manuel Pal, rector de Castellciutat, és autor d'una àmplia obra poètica, recollida i publicada en quatre volums.

D'altra banda, a partir del proper mes de setembre, quan se inauguri el nou curs escolar, el col·legi Sant Ermengol, d'Andorra la Vella, començarà a impartir ensenyança professional. Al costat de l'actual col·legi s'ha aixecat una nau de quatre plantes destinada a les aules i tallers de l'ensenyança professional.

Professors i professionals especialitzats impartiran les classes al grup d'alumnes que ja ha expressat interès per aquests tipus de docència.

En principi s'impartiran classes d'automoció i electricitat, dues especialitats que tenen atractiu entre els joves i amb bones perspectives de futur pel que fa als llocs de treball. Andorra possiblement és el país europeu amb una dotació de vehicles relativament més àmplia.

Quant a electricitat arreu és una de les professions amb més matrícula d'alumnes. Fins ara, els alumnes d'Andorra que volien estudiar formació professional se havien de desplaçar a La Seu d'Urgell.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES



Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Ecologia ambiental i ecologia espiritual

Fa pocs dies que el Sant Pare ha presidit les Jornades Mundials de la Joventut a Manila. Parlar dels joves és com parlar de vida, d'esperança i de futur. És, alhora, parlar dels projectes de vida que els adults ofereixen al jovent. Per això, pregunto sovint en públic quina mena d'home es proposen realitzar els dirigents de la nostra societat.

Si no presentem als joves un ideal autèntic i exigent —i són molts els qui el cerquen—, és que no els estimem. Ja fa temps que hi ha uns certs aspectes negatius per al jovent.

Potser el primer és l'adulteració de l'amor. El Sant Pare ha recordat altres vegades que «només l'amor construeix el món» i que «l'esdevenidor de la humanitat passa per la família». Tan cert és això, que, si algú volgués desestructurar la societat i subvertir-ne els valors, el camí més curt per aconseguir-ho seria desestructurar la família. ¿Fa potser l'efecte que això està passant?

L'experiència demostra que, sense un amor veritable, no hi ha cap llar que pugui forjar persones amb bondat i amb amor, i que sense aquests no hi ha recuperació econòmica capaç de reduir el nombre d'insatisfets, de desgraciats i de pobres. ¿Oï que es tanca el pas a aquelles llars i a aquest amor veritable, quan es permet matar nadons, i convertir la mort de la vida naixent en un acte mèdic banal? ¿Es pot salvaguardar el tresor d'una sexualitat veritablement humana convertint l'acte sexual en un plaer asèptic, sense responsabilitat ni perspectiva d'amor i de fecunditat? ¿Qui s'atreveix a denunciar les relacions precoces, qualificades d'inevitables i orquestrades de mil maneres? I, tot plegat, amb el suport aclaparador i condicionant dels poderosos mitjans de comunicació, dependents, d'alguna forma, de l'Estat.

En comptes d'ajudar els joves a descobrir el goig de les parelles fidels i d'accedir a la felicitat de la creació, se'ls empeny, de fa anys, a actuar des de l'egoisme. Si continuem així, m'atreveixo a afirmar que ens convertim en un país que prepara la seva pròpia mort, «perquè els desordres engendrats pel desviament col·lectiu dels costums i pels "errors de navegació cultural" són més durables, més profunds i més nocius que no pas els que fan referència a la vida econòmica» (Mons. Elchinger).

I, malgrat tot, hi ha un gran nombre de joves que tenen un potencial formidable de generositat, de donació d'un mateix, de fortlesa, de necessitat autèntica de veritat i d'absolut: de Déu. Tots en coneixem, de joves així, que saben que els béns més preciosos no són pas els que es veuen, ni els que es venen. I que noten la pesantor de la manca d'una reflexió sana que els permeti discernir el que és noble del que és innoble, el que és just del que és injust, la veritat de la impostura. Es pregunten qui i per què ha llançat a l'abisme la bellesa del món i la frescor de la virtut, i si és possible fer-les tornar a la faç de la cultura.

És essencial per a la vida lluitar contra la pol·lució de l'aire i de l'aigua, però és més essencial encara lluitar contra la pol·lució dels cors i de les ànimes, sense cedir als qui pretenen anestesiar el nostre interior i destruir-nos hàbilment la consciència. Tot plegat posa en joc que el nostre país sigui un «lloc», i no una «civilització» digna de la persona.

Barcelona

El cardenal Carles, amb motiu del 700 aniversari del Col·legi d'Advocats

«Cal que les lleis portin els ciutadans a un progrés autèntic»

C.C.

«Us felicito pels 700 anys d'existència del Col·legi d'Advocats de Barcelona. 700 anys veïllant pel dret i la justícia en la nostra ciutat». Amb aquestes paraules va iniciar l'homilia en la celebració de l'Eucaristia a la catedral. I afegia tot seguit: «Voldria posar aquesta celebració i aquestes meves paraules a la llum de la vida, de la santedat i del magisteri jurídic de qui és el vostre patró, sant Ramon de Penyafort, el sepulcre del qual és en aquesta catedral».

En la seva exposició pastoral, l'arquebisbe va dir als advocats: «Cal que les lleis portin els ciutadans a un progrés autèntic. Moltes coses s'emascaren en els nostres temps sota l'adjectiu de *progressista*. Però cal afirmar sense embuts que és progrés tot allò que ennobleix l'home i la societat; no és progrés el que envileix l'un i l'altra». I va acabar dient: «Que Déu us ajudi a seguir mantenint sempre l'honradesa, l'ètica, la independència i els principis inamovibles d'una recta deontologia».

Vic

Càritas impulsa un programa d'atenció a la gent gran



Les persones ancianes han de poder viure dignament

persones puguin viure dignament, amb les necessitats bàsiques cobertes: una alimentació suficient i equilibrada, un habitatge en condicions, l'assistència sanitària adequada, l'ajuda a la llar necessària per a poder continuar vivint al domicili, i la possibilitat de sortir del seu aïllament integrant-se en les activitats col·lectives del barri o municipi on viuen.

Aquest programa es porta a terme a través dels professionals de Càritas i dels voluntaris que ofereixen part del seu temps lliure a participar en els diversos projectes que d'aquest programa es deriven.

Recentment, l'entitat Càritas diocesana ha iniciat un «Programa d'atenció a la gent gran que viu sola», el qual s'ha donat a conèixer a totes les parròquies de la zona per tal d'establir un punt de comunicació que faciliti el desenvolupament d'aquest projecte.

C.C.

VIC.- Aquest programa és l'eina a través de la qual Càritas treballa per donar resposta a les necessitats de les persones grans (majors de seixanta-cinc anys) que viuen soles i no tenen prou recursos econòmics o pateixen una profunda solitud i manca d'afecte.

L'objectiu del programa és que aquestes

Barcelona

Nou Consell Provincial dels Maristes

C.C.

STA. MARIA DE BELLPUIG.—Els Germans Maristes de Catalunya han celebrat a Santa Maria de Bellpuig de les Avellanès, el seu Capítol Provincial, durant el qual s'ha elegit el nou Consell Provincial, format pels Germans Xavier Barceló Maset, Pere Borràs Gràcia, Miquel Cubelles Bielsa, Cèsar Egido Garcia, Rafel Escolà Colomé, Manel Pujol Balcells, Antoni Salat Noguera, Josep M. Soterias Pons, Emili Turú Rofes.

Tots aquests Germans juntament amb el G. Fèlix

Rodríguez Andrés, que ha estat elegit com a Provincial per a un segon trienni, formen el Consell Provincial, el qual és un important òrgan de reflexió, consulta i decisió.

La Província Marista de Catalunya està formada per 239 Germans —31 dels quals formen part del Districte del Paraguai, dependent de Catalunya— distribuïts en 19 comunitats arreu de Catalunya. Juntament amb un important nombre d'educadors i educadores seglars atenen principalment 10 escoles pròpies —amb uns 11.000 alumnes— i dues obres la titularitat de les quals és d'altres organismes eclesials.

Personalitats del periodisme europeu ens visiten

Va visitar Catalunya Cristiana una delegació del setmanari *La Via Cattolica*, de la diòcesi d'Udine, encapçalada pel seu director, Don Duilio Corgnali, que també és el president de la Federació de Setmanaris Catòlics d'Itàlia, i que en la foto es troba a l'esquerra del director de Catalunya Cristiana, Manuel Valls.

També va visitar-nos el president de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP), Günter Mess.



Fets i criteris

RAMON TORRELLA I CASCANTE



Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'escàndol de la fam

Cada any Mans Unides ens recorda la tragèdia de tants i tants pobles que viuen en una situació de misèria. La solidaritat obliga no únicament les persones sinó també els pobles. Aquest ensenyament del Concili Vaticà II s'ha de posar en pràctica: les nacions desenvolupades tenen el deure urgentíssim d'ajudar les que estan en vies de desenvolupament.

És normal que un poble sigui el primer a beneficiar-se dels propis dons i del fruit del seu treball, però cap no pot reservar-se de manera exclusiva la riquesa que posseeix. Cada poble ha de produir més i millor per donar als seus membres un nivell de vida veritablement humà, però al mateix temps ha de contribuir al desenvolupament solidari de tota la humanitat.

És un escàndol intolerable el fet que alguns països, de població cristiana en la seva majoria, gaudeixin de l'opulència i que altres veges privats del necessari per a viure dignament i visquin turmentats per la fam, per les malalties i per tota classe de misèries.

Hem de recordar aquella frase dels sants pares de l'Església: «Alimenta el qui mor de fam, perquè si no l'alimentes, l'assassines». Mans Unides, amb la seva Campanya, ens recorda la nostra obligació i fa una crida a la nostra consciència.

No podem sentir-nos indiferents ni fer el sord; hem de correspondre amb la convicció que ajudar els nostres germans en situació de misèria és un deure de caritat i de justícia.

La fam en el món estimula aquest deure que tenim els cristians envers tota la família humana. El Sínode de la justícia en el món va recordar que «l'amor cristià i la justícia no es poden separar», «que l'amor implica una absoluta exigència de justícia, és a dir, el reconeixement de la dignitat i dels drets de la persona», i que «la justícia només arriba a la seva plenitud en l'amor».

D'altra banda, encara que la missió de l'Església no és la d'aportar solucions tècniques per a la reforma de les estructures de la societat, sí que ha de promoure la conversió dels cors i desvetllar la consciència dels homes vers els problemes més urgents.

L'any passat, Mans Unides, amb la seva Campanya contra la Fam, va recollir més de 5.500 milions de pessetes que van servir per a promoure una àmplia sensibilització social i molts projectes. Així, van finançar 931 projectes de desenvolupament a 58 països d'Àsia, d'Àfrica, d'Amèrica llatina i d'Oceania, a més de 176 microprojectes i altres accions davant situacions d'emergència.

La Campanya contra la Fam afavoreix l'autèntica solidaritat entre els pobles, promou la participació en el desenvolupament i és una aportació a fi que cada poble pugui arribar a ser membre actiu i responsable de la societat internacional. Col·laborar amb Mans Unides és ser solidaris d'un sol món i d'un projecte comú.



Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Veus joves

Amb el contingut i una informació clara i atractiva

Cal despertar l'interès dels joves pel Concili

Guillem Farré

LLEIDA/BARCELONA.— El dissabte 21 de gener va començar el Concili Provincial Tarraconense amb una missa solemne a Tarragona. Ha estat l'inici de l'esdeveniment religiós de l'any, i que ha de marcar l'Església catalana de finals del segle XX. Ara per ara, el Concili es mou entre esperances més o menys optimistes i un desconeixement que deixa a grups importants al marge.

Un dels col·lectius on la indiferència s'ha estès és el dels joves. El motiu és que el Concili Provincial Tarraconense (CPT) apareix com un esdeveniment llunyà i amb poca aplicació pràctica. En canvi, les repercussions sobre les pastorals i qüestions que afecten als nois i noies poden ser importants. Per a això, cal que el jovent s'impliqui i faci sentir la seva veu, i, alhora, que se'n faciliti l'accés.

D'allò que pot representar per als joves cristians de Catalunya el CPT, en parla Roser García, delegada de Pastoral Juvenil de Lleida, i Rosa Deulofeu, delegada de Barcelona. Les dues participaran en les sessions conciliars per nomenament directe del bisbe, Ramon Malla, la primera, i escollida pel Consell Pastoral Diocesà, la segona.

—¿Com pot ser l'Església catalana després del Concili Provincial Tarraconense?

—R. García: Esperem i desitgem que ens sentim tots més ur-

gits a viure i anunciar la Bona Nova de Jesucrist en el món d'avui amb una confiança reforçada i enfortida, sense escatimar els mitjans necessaris, tant personals com institucionals, a partir de les propostes pastorals que resultin del treball de pregària i reflexió realitzat.

R. Deulofeu: Primer de tot, l'Es-

pirit qui finalment impulsà el dis-

exemple la justícia, els marginats, el 3r món, l'atur, trobar sentit a la vida, o sentir-se acollit, valorat i protagonista.

R. Deulofeu: L'experiència d'una Església que es qüestiona, que camina, i que vol ser una resposta al món d'avui. En segon lloc el desig de tenir una major comprensió de què és Església i

perquè rebin allò que necessiten per al seu creixement i missió.

—¿En què es podran notar les seves aportacions específiques al CPT com a delegada de pastoral juvenil?

R. García: Cal que entre tots els participants o membres del Concili puguem fer-hi present la vida, les inquietuds i les mancances de la nostra Església i de la nostra societat en tota la seva amplitud.

Des d'aquest àmbit faré present el jovent partint de l'experiència que em dona el ser-hi a prop, coneixent els processos de fe, les dificultats i les joies sorgides en el seguiment del Crist, segons el qual he viscut en el marc de la delegació de Pastoral Juvenil. L'objectiu és trobar, entre tots, respostes pastorals idònies per ajudar-los a viure i avançar en la fe.

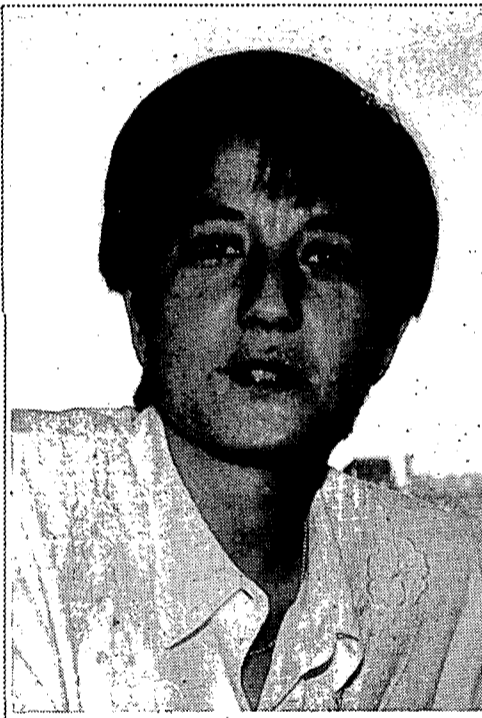
R. Deulofeu: Senzillament per una sensibilitat i preocupació davant la realitat dels joves, però considero que hem de participar sense voler destacar excessivament per allò que podem representar, ja que cal una participació com membres de l'Església.

—¿«Qui» pot fer «què» perquè el CPT no passi de llarg?

—R. García: Pensant concretament en els joves, crec que el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i les Balears (SIJ) és una plataforma molt adient per assumir les prioritats pastorals que he dit abans, tot posant-hi els mitjans necessaris —com persones o diners— perquè no quedin en bons propòsits.

Cada delegació haurà de veure com fa seves les propostes i les introdueix en els seus objectius. De totes maneres és imprescindible —abans, durant i després del Concili— el treball personalitzat de cada animador, catequista, responsable i consiliari per deixar-se interpel·lar i descobrir la pròpia missió evangelitzadora.

R. Deulofeu: D'una banda depèn de tots i cada u, de la nostra actitud positiva i acollidora davant el Concili, però principalment depèn de tots aquells que tenen una missió i tasca important en els mitjans de comunicació.



Rosa Deulofeu



Roser García

glésia ja és, i el Concili, com a tal, una crida a la conversió de la nostra Església —d'aquí el lema *Esperit què dius a les Esglésies de la Tarraconense?*.

Em sembla molt necessari viu-

cerniment.

¿Com serà l'Església catalana després del Concili? No ho sabem; en tot cas sí que podem estar convençuts que moguts per l'Esperit serem impulsats a noves exigències, nous esforços, nous reptes i noves respostes des de la fe.

—¿Què pot fer despertar l'interès del jove per aquest Concili?

—R. García: Primer de tot rebre la informació en un llenguatge entenedor i que connecti amb la seva experiència. En segon lloc ha de ser informat per persones engrescades, adults que confien en la importància d'aquest fet per a l'Església, i així ho transmeten.

En tercer lloc, i crec que és el més important perquè els altres són previs, el missatge d'aquest Concili perquè sintonitza amb els seus anhels, inquietuds i preocupacions més profundes, com per

l'oportunitat de sentir-se'n. I per últim, un interès espectant per escoltar-la.

—¿Quines són les qüestions que poden afectar més al jove?

—R. García: Em sembla que seran aquelles realitats operatives que facin referència a la seva realitat juvenil.

R. Deulofeu: Totes les que facin referència a l'evangelització dels joves, per exemple, com parlar de Déu als joves, o com interpel·lar els joves des de l'Evangeli.

També els pot afectar totes les qüestions que es plantegin al voltant de la pastoral juvenil i molt en concret les que facin referència als animadors de la pastoral juvenil, tant pel que fa als nivells més formatius i de mitjans, com als vivencials, cosa que implicaria preguntar-se sobre quines comunitats oferim a aquests animadors

ILLUMINARE RESIDENCIAL 3A. EDAT

- Habitacions dobles, individuals amb bany.
- Consultori mèdic.
- Cuina pròpia (adap. necessitats dietètiques).
- Capella. Missa dominical.
- Petita zona enjardinada.
- Ambient molt familiar.

C/ Alt de Gironella, 44 - torre (zona Tres Torres)
Tel. 202 04 50.

Sense cap compromís, us agraïem la vostra visita

Avisos i Comunicats

BARCELONA



Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **S.E. CATEDRAL BASÍLICA DE BARCELONA.**— Solemnitat de Santa Eulàlia. El dia 12 de febrer, diumenge, en la solemnitat de Santa Eulàlia verge i màrtir, patrona de la ciutat de Barcelona i cotitular de la Catedral, tindran lloc els següents actes: a les 10 del matí, cant de Laudes. A les 10.30, Missa conventual presidida pel Sr. cardenal Dr. Ricard M. Carles. La Missa de les 7 de la tarda també serà presidida pel Sr. Cardenal. L'horari de misses serà com els altres diumenges. Tots els barcelonins són convidats a prendre part en les celebracions d'aquest dia.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Els dies 9, 10 i 11 de febrer se celebrarà el solèmnne trídium a la S.E. Catedral Basílica de Barcelona, per commemorar les aparicions de la Verge a santa Bernardeta a la cova de Lourdes. Cada dia començarà a les 18 h. amb el rès del Rosari, seguit a les 19 h. per l'Eucaristia, a l'altar major. El dia 11, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, després de la Missa, presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe-auxiliar, es farà una processó amb torxes pel temple i el claustre.

• **UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA.**— Trobada d'agents de Pastoral Juvenil i Vocacional. Tindrà lloc els 24 i 25 de març al Seminari Salesià Martí Codolar, de Barcelona. Serà sobre el tema *Els joves de la postmodernitat*. Per informacions i inscripcions: URC,

Pl. Urquinaona, 11, 2n.2a, 08010 Barcelona. Telf.: (93) 302 43 67, (tardes).

• **CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA.**— IX Retrobament ecumènic, el dia 11 de febrer, al Casal Borja, carrer de Llaseras 30, Sant Cugat del Vallès. Es tractarà el tema: *La tradició Conciliar de les Esglésies*. Serà moderador el P. Joan Botam. Intervindran: Per l'Església ortodoxa, Jaume Hereu; per la Comunió Angliana (Episcopals), Gabriel Amat; per les Esglésies Evangèliques, Guillem Correa; per l'Església catòlica romana, Joan Bada. La jornada començarà a les 9.30 del matí i acabarà a les 6 de la tarda. Per inscripcions, Centre Ecumènic de Catalunya, Riera de Sant Miquel 1 bis, àtic 2a, 08006 Barcelona, telf. 204 34 58 (Joan Botam). És convenient confirmar l'assistència al dinar.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS (CCU).**— Divendres, 10 de febrer, a les 20h, a Villarroel 81 baixos, 08011 Barcelona, telf. 323 33 68, conferència a càrrec de Miquel Porter i Moix, catedràtic d'Història i Estètica del Cinema, de la Facultat de Geografia i Història de la UB, sobre el tema: *Cinema: 100 anys. Situació a Catalunya*.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Propostes per a una nova pastoral amb joves. Tres noves sessions del cicle *Einès de Pastoral* tindran lloc el Centre d'Estudis Pastorals, c/Rivadeneira 6, 3er., Barcelona, els dilluns dies 27 de febrer, 6 i 13 de març, de 7 a 8'45h. Seran a càrrec de Rosa Deulofeu, delegada de Pastoral de Joventut. Per a més informació al telf. del Centre, 317 48 58.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Sobre el tema *L'espiritualitat de l'acció pastoral*, Mn. Francesc Mestre, rector de Piera,

farà cinc sessions al Centre d'Estudis Pastorals, els dijous, dies 21 de febrer, 2, 9, 16 i 23 de març, de 7 a 8'45 de la tarda. Per més informació, Secretaria del Centre, c/Rivadeneira 6, telf. 317 48 58.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— Han organitzat pel proper dia 9 de febrer una Jornada Eucarística dedicada a pregar pel Concili. Tindrà lloc al local dels GOA, Gran de Gràcia, 237, pral. 2ª. Començarà a les 10 del matí amb el rès de Laudes seguit per una Eucaristia i Exposició del Santíssim. A les 19 h. es clourà amb el rès de Vespres i l'Eucaristia.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— La propera trobada tindrà lloc el dia 11 de febrer, al carrer d'Aragó 268, baixos, de 10 a 13 hores. Es tractarà el tema: *¿Amor? ¿Sexualitat? Parlem-ne!*, a càrrec del Dr. Xavier Zaragoza. Per a més informació, Telf. 453 44 99, Montserrat Sardà.

• **BALMESIANA.** (c/ Duran i Bas, 9).— Cicle de conferències sobre el tema: *El patriarca sant Josep i la seva presència en la vida cristiana*. La primera conferència tindrà lloc el dimecres, dia 8 de febrer, a les 19.30h., i versarà sobre *Sant Josep, patró de l'Església i del Concili Vaticà II. Sant Josep en el misteri de la salvació*.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— El diumenge, dia 5 de febrer, V de durant l'any, a l'Oratori de Sant Felip Neri (Pl. St. Felip Neri 5, Barcelona), Missa cantada amb cant gregorià, per «Oratorium, Schola Cantorum de Barcelona».

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES DE BADALONA.**— *Curset sobre sant Pau.*— Tindrà lloc els divendres dies 24 de febrer, 10 i 24 de març, 21 i 28 d'abril, 12 i 26 de

maig i 9 de juny. Dirigirà el curset Mn. Jordi Sánchez Bosch. Lloc: planta 1ª de la parròquia. Hora: a les 21 hs.

• **CONCURS BÍBLIC DE TERRASSA.**— Per a tota mena de consultes i aclariments, podeu adreçar-vos a Eusebi Ros, de 3 a 7 de la tarda, fins el 7 de març, telf. 780 18 02.

NOTA: En el de 3a categoria, a la pregunta 6, on diu Mt 1,16-22, ha de dir: Mt 19, 16-22.

GIRONA

• **20 ANYS DE L'ESCOLA DE L'ESPLAI DE GIRONA.**— Exposició de 20 anys de l'Escola de

l'Esplai. A la sala d'exposicions de «La Caixa» (c/ Sta. Clara de Girona), s'inaugura el dia 10 de febrer a 2/4 de 8 de vespre, i es clausurarà el 24 de febrer. *Cicle de xerrades*: dia 10 de febrer: *L'Esplai i l'Església*, Per Enric Puig i Jofra, J.S.; divendres, 17 de febrer, *Esplai i educació*, per Salomó Marquès i Sureda; divendres 24 de febrer, *Esplai i valors*, per Josep Mª Terricabras i Nogueras. Lloc: 3er. pis de «la Caixa», c/ Santa Clara, Girona. A les 8 del vespre. *Trobada dels Centres d'Esplai*. Dissabte dia 11 de febrer, a les places Josep Pla i Constitució, de Girona. Començarà a les 3 de la tarda, i acabarà a les 6 de la tarda amb l'Hora dels adéus.

Pregàries a Barcelona pel Concili Provincial Tarraconense

La Comissió diocesana de Barcelona pel Concili provincial Tarraconense, promou unes trobades de pregària, com a signe de comunió amb els membres del Concili i d'unió en la invocació de l'Esperit.

Tindran lloc a les 8 del vespre a l'Església de la Mare de Déu de l'Esperança (carrer Palma de Sant Just, 2, a l'esquerra de la façana principal de la Parròquia dels sants Just i Pastor), tots els divendres en els quals se celebri sessió conciliar, començant el dia 3 de febrer i continuant el 3, 17 i 31 de març, 28 d'abril i 5 i 19 de maig.

El dia 3 de febrer motivarà la pregària Mn. Antoni Matabosch, president de la Comissió diocesana de Barcelona pel Concili provincial Tarraconense.

Es resaran vespres, amb pregàries i reflexions en relació amb els temes del Concili.

Hi són invitats tots aquells que desitgin unir-se a la pregària amb els bisbes, preveres, religiosos, laïques i laics que participen en les sessions conciliars.

Ciri commemoratiu del Concili

Els rectors i responsables de llocs de culte de la diòcesi de Barcelona encendran en els actes litúrgics, durant els dies de la celebració del Concili, uns ciris commemoratius, en senyal de comunió amb l'assemblea conciliar.

Els particulars que en vulguin, poden adquirir-los a 1.200 pessetes a les cereries Subirà (Baixada Llibreteria, núm. 7) o Abella (c/Boters, núm. 5).

Comissió Diocesana del Concili

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

Acte commemoratiu del centenari del naixement del Dr. Albert Bonet i Marrugat (fundador de la Federació de Joves Cristians de Catalunya)

Evocació de la vida i l'obra del Dr. Bonet a càrrec dels nostres consocis Sr. Antoni Dalmau i Jové

Sr. Josep Maria Ainaud de Lasarte

L'acte tindrà lloc el dijous 9 de febrer de 1995, a les 19.30 hores, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació, 231).

BALMESIANA

li ofereix un cicle de conferències que

EL P. ANTONIO QUERALT, S.J.
professor emèrit de la Universitat Gregoriana de Roma

farà sobre
TEOLOGIA ESPIRITUAL

els dimarts, del 7 de febrer al 30 de maig, a les 19.40 h.
en els locals de Balmesiana (Duran i Bas 9, Barcelona. Tel. 302 68 40)



Mirador

Oriol Camps

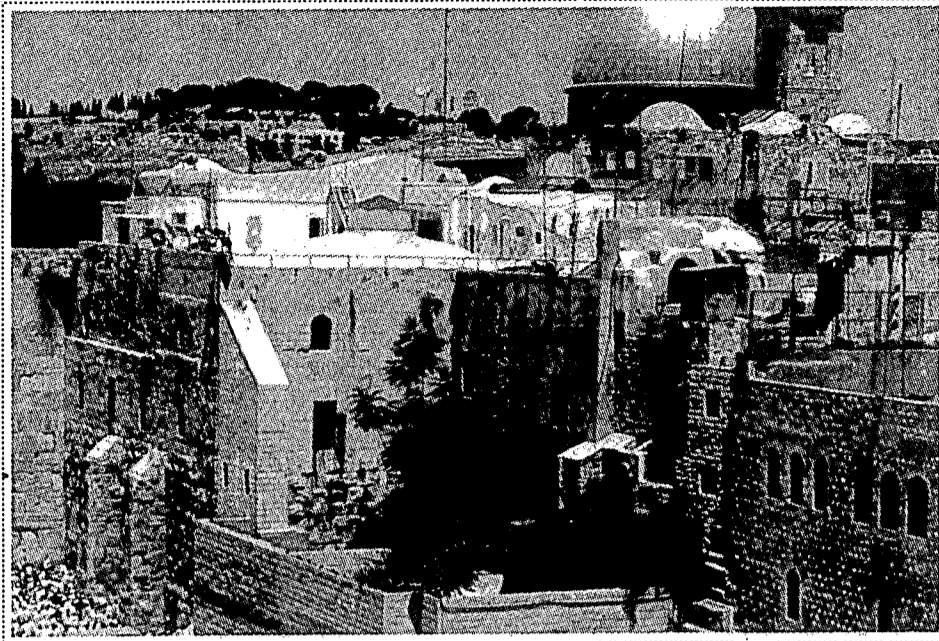
¿Qui no vol la pau a Palestina?

De tothom és ben sabut que l'establiment de l'Estat d'Israel a l'antiga Terra Promesa, no va ser ben rebut pels qui durant segles l'havien ocupat. Hi s'hi varen oposar des d'un principi amb tots els mitjans al seu abast. No admetien, ni admeten encara, la imposició d'aquells que sota el nom de mandat de protecció havien administrat Palestina des de la Primera Guerra Mundial, o sigui Anglaterra i França.

Sembla estrany el problema, però no ho és. I cal conèixer els orígens per adonar-se que la situació actual és natural que es desenvolupi tal com ha esdevingut. Al final de la guerra del 1914, quan es va dissoldre l'imperi turc (havia lluitat al costat d'Alemanya) es produí l'actual mosaic de països: L'Àrabia Saudita, l'Iraq, els Emirats, els Iemen, que es constituïren com estats independents; mentre Transjordània (avui Jordània) i Palestina quedaren sota protectorat anglès, i Síria i Líban, sota protectorat francès.

Fins aquí la cosa sembla senzilla. Però pels voltants de l'any 1918 es formulà la Declaració Balfour que prometia una llar jueva, que, en el fons, és el fonament de l'actual Estat d'Israel.

Després de la Segona Guerra Mundial, després de la tragèdia viscuda pel poble jueu sota el jou del nazisme es decidí l'establiment d'un Estat jueu que d'una manera o altra reparés els danys que se li havien causat... Hom diu que s'havia pensat en altres punts geogràfics, però finalment es decidí que fos a Palestina on es constituís definitivament... Però els àrabs, des del primer moment, mostraren la seva hostilitat. L'Estat d'Israel es va constituir definitivament i des del primer moment ha viscut en estat de guerra. Israel s'ha hagut de defensar, i en defensa pròpia va haver d'atacar, i va conquerir terres que no li corresponien. Així han transcorregut prop de cinquanta anys. Els israelians defensen el seu Estat, contra els palestins de l'interior, contra els àrabs de Jordània, Síria, el Líban, Iraq,



¿Quan regnarà la desitjada pau a Jerusalem? Els atemptats dels darrers dies no permeten gaire optimisme

veladament amb l'Àrabia Saudita, tots plegats volen fer fora l'intrús, per molt històrics que siguin els seus drets per establir-s'hi.

Quan arribà l'esperança de pau, pel setembre del 1993 amb els acords d'autonomia firmats a Washington, es va començar a respirar i a entreveure la pau... Però els palestins extremistes, afectes al fonamentalisme islàmic s'hi oposen aferrissadament, i també s'hi oposen els extremistes d'Israel. Però cal tenir present que, vulguin o no, israelians i palestins estan condemnats a entendre's, a conivir. La pau amb Síria i el

Líban ja arribaran al seu temps, com ha arribat la pau amb Jordània.

És lamentable que l'ofuscació i l'atíament exterior portin a fets terroristes com el produït darrerament, obra de suïcides islàmics, que ha causat la mort de dinou persones i uns seixanta ferits... i la crispació dels ànims d'una i altra part.

El camí de la pau, que n'és de dur!

La crisi italiana

El president Oscar Luigi Scalfaro sembla

que ha trobat la solució a la crisi política italiana encarregant formar govern a Lamberto Dini, ministre de finances en l'anterior govern. Berlusconi no hi està d'acord, però no ha volgut agreujar la situació amb un vot contrari i ha fet que el seu partit Forza Itàlia s'abstingués en la votació d'investidura. Segons Dini, el nou govern estarà constituït per tècnics. ¿S'anticiparan les eleccions? Se suposa que no, immediatament, com volia Berlusconi. Però a Itàlia li cal un compàs d'espera durant el qual imperi el seny per damunt de tot, i donar temps que els partits es refacin o s'orientin novament, si no volen que Itàlia caigui en mans d'un dels dos extrems: l'Aliança Nacional, neo-feixista, o bé el PDS, l'antic partit comunista.

La guerra a Txetxènia

Els russos diuen haver ocupat la capital, Grosny. Però la guerra no s'ha acabat. Els txetxens ja han anunciat que continuaran les hostilitats des de qualsevol punt del país, o sigui que ja han establert la guerra de guerrilla, tant o potser més terrible que la guerra a camp obert. Aquest episodi no li és gens favorable a Moscou ja que pot afectar seriosament la ja dèbil economia russa, fent que perilli un crèdit de 6.250 milions de dòlars (uns 800.000 milions de pessetes) que el Fons Monetari Internacional (FMI) estava disposat a concedir...



Un membre dels serveis funeraris jueus contempla els cadàvers de les víctimes de l'últim atemptat obra dels terroristes palestins

La gran vergonya del segle XX

Miquel Àngel Codina

Periodista

Auschwitz és el nom alemany d'Oświęcim, una ciutat situada al sud de Polònia, prop de la confluència del riu Sota amb el Vístula i a pocs quilòmetres de Cracòvia. Aquesta població és tristament coneguda arreu del món per haver estat seu de la més gran fabrica de mort i sofriment de la història de la humanitat, arran de l'establiment de camps de concentració i d'extermini per les autoritats del règim nazi del Tercer Reich, instituït per Adolf Hitler, durant la Segona Guerra Mundial (1939-1945). A Birkenau (actual Brezinka), localitat polonesa situada a tres quilòmetres d'Oświęcim, els nazis van instal·lar l'octubre del 1941 un

nou camp extermini —anomenat Auschwitz— amb forns crematoris i cambres o dutxes de gas letal per tal de posar fi al creixent nombre de deportats que arribaven a Auschwitz.

El complex d'Auschwitz-Birkenau va comptar amb una vintena de camps de treball forçat i mort. Es calcula que hi van haver assassinades uns quatre milions de persones, majoritàriament jueus (tres milions) —la propaganda nazi els presentà com el germen de corrupció de les societats—, però també captius d'altres nacionalitats, sobretot polonesos i gitanos. Així mateix, van ser liquidats nombrosos presoners polítics (comunistes, socialistes, maçons, demòcrates, sindicalistes i estadistes alemanys oposats al règim de Hitler). Tot i que no va ser l'únic esgarrifós complex creat pel nacionalsocialisme alemany, Auschwitz-Birkenau fou

el que va assolir les més altes cotes d'horror. Amb el pas del temps, a tota aquesta esborronada i apocalíptica tragèdia de dimensions descomunals se l'anomenà Holocaust. La gran vergonya del segle XX.

Recentment s'ha commemorat el cinquantè aniversari de l'alliberament, per part dels exèrcits aliats, dels supervivents del camp de concentració i mort d'Auschwitz. El 19 de gener del 1945 el malson havia acabat. Però des d'aleshores i fins el dia d'avui hi ha hagut un constant degoteig arreu de conflictes armats, guerres, enfrontaments sagnants, assassinats, refugiats, presoners, etc. Potser sigui aquesta l'altra gran vergonya del nostre segle: no haver après com cal la lliçó del drama d'Auschwitz. Ja se sap... l'home és l'únic animal que ensopega dos —i molts més— cops amb la mateixa pedra.

J. Xicoy, en l'homenatge al professor Ramon Sugranyes, president de l'Institut Jacques Maritain

«Sugranyes ha estat un catòlic i un demòcrata convençut»

Tomàs Puntí

L'Auditori del Palau de la Generalitat va ser el marc en què es va celebrar l'homenatge al professor Ramon Sugranyes de Franch, president de l'Institut Internacional Jacques Maritain. L'acte, organitzat pel Centre d'Estudis Carles Cardó, fou presidit pel president del Parlament de Catalunya, Joaquim Xicoy, i va comptar amb l'assistència, entre altres autoritats, del bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera.

Ramon Sugranyes de Franch fou col·laborador de Carles Cardó i del cardenal Vidal i Barraquer a l'exili, president de Pax Romana i de l'Institut Internacional Jacques Maritain. Fou un dels pocs laïcs assistents al Concili Vaticà II.

El president Xicoy va assenyalar, en la seva intervenció, que aquest era un homenatge sincer i espontani, sorgit de la mateixa base de la societat. Va definir Sugranyes com un catòlic sense complexes, que no s'ha arrugat mai davant l'agnosticisme regnant a moltes esferes intel·lectuals, i com un demòcrata, motiu pel qual va connectar amb el pensament i els ideals de Maritain. Xicoy va dir que Maritain va canonitzar la democràcia, agermanant-la amb el pensament catòlic. Va destacar també que Sugranyes ha estat un intel·lectual humanista, que ha desenvolupat també una lluita activa des dels diversos càrrecs que ha ocupat, i que lluny



de Catalunya ha sabut projectar la imatge del país arreu del món.

Abans d'aquest parlament, el president del Parlament va lliurar un obsequi a l'homenatjat ofert pel Centre d'Estudis Carles Cardó, fundat fa set anys, que és la filial catalana de l'Institut Internacional Jacques Maritain. És un centre de reflexió i estudi sobre la vida catalana i el seu entroncament amb l'europea.

Una espiritualitat catalana

La primera intervenció en aquest homenatge va anar a càrrec de Llibert Cuatrecasas, en representació del Centre Carles Cardó. Cuatrecasas va fer un repàs exhaustiu i entroncable de la biografia de Sugranyes, que relliga els noms de Cardó i Maritain. Va

afirmar que aquests dos pensadors varen impulsar un corrent de pensament d'inspiració cristiana que va conformar, en bona mesura, l'Europa de la post-guerra. Va afegir que la vida de Sugranyes reflecteix una espiritualitat catalana, caracteritzada per la tolerància el respecte a la consciència d'altri i el reconeixement del pluralisme.

El pare Miquel Batllori va parlar, posteriorment, sobre *El Cardenal Vidal i Barraquer i els seus amics, i la presència catalana a Friburg*. Va fer esment dels llaços d'amistat que l'uneixen amb Sugranyes des de l'època en què coincidiren a la Universitat. El pare Batllori va referir-se a Friburg, on coincidiren molts catalans en l'època fosca de la dictadura, com un punt de trobada amb un ambient espiritual cristià profundament

obert. També va subratllar el paper destacat del doctor Cardó dintre la intel·lectualitat cristiana de la seva època.

Una reflexió sobre la persona, l'economia i la democràcia

El professor Roberto Papini va dir que molts dels elements del pensament de Maritain continuen sent vàlids avui. Va definir-lo com un pensador que va afavorir el diàleg entre la filosofia cristiana i la modernitat i va remarcar la seva contribució a la consolidació de la democràcia davant les temptacions totalitàries de la dreta i l'esquerra.

Va afirmar que la història no s'ha acabat amb la liquidació del comunisme, ja que les exigències de llibertat i d'alliberament social, a les quals el comunisme no va saber respondre, persisteixen en l'actualitat. «La democràcia —va dir— s'ha d'alimentar amb valors cristians, segons ensenyament de Maritain».

El professor Papini va defensar una concepció de la democràcia en la qual el desenvolupament econòmic, social i cultural arriba a tothom. «El gran repte del nostre temps —va destacar— és la humanització de l'economia».

Finalment, el professor Sugranyes va recordar que el servei a Catalunya i el servei a l'Església han estat les seves vocacions profundes i va agrair les mostres d'afecte rebudes durant l'homenatge.

Neix una nena, dos anys després de morir la mare, per congelació de l'òvul fecundat

Polèmica sobre la regulació de la fecundació artificial

G.F.

BARCELONA.— El quatre de gener va néixer una nena dos anys després que la seva mare morís en un accident de cotxe. El fet ha estat possible perquè, anteriorment, l'òvul fecundat «in vitro» havia estat congelat. Aquesta història ha aixecat un intens debat sobre l'ètica i regulació de la fecundació artificial, i en concret de la congelació del que s'ha vingut a nomenar embrions, tot i que encara no ha acabat el període d'implantació dels 14 primers dies des de la fecundació.

La posició de l'Església és clarament contrària a aquestes pràctiques perquè, tot i que no s'hagi pogut demostrar fins ara, s'afirma que des que s'inicia el procés de gestació hi ha la capacitat de rebre l'ànima, i es considera com persona humana perquè aquest serà el desenvolupament normal si no es priven les condicions que li calen.

Per això es defensa que per sobre del dret a tenir un fill hi ha el dret que «el fill tingui una família». Segons especialistes en bioètica, el Magisteri no accepta els mètodes de fecundació artificial perquè «es considera que si hi ha

intermediaris es trenca el projecte que es realitza en la mútua entrega del marit i la muller».

«El fill ha de néixer en l'àmbit del matrimoni —manifesta— com expressió de l'amor mutu de l'entrega corporal del marit i la muller; si això es fa fora del cos es requereixen altres persones que intervinguin i altres decisions».

Control de centres autoritzats

Actualment, la Comissió Assessoradora sobre tècniques de reproducció humana assistida —creada per la conselleria de Sanitat al 1992—

està elaborant un registre de tècniques de fecundació artificial i de centres autoritzats.

A Catalunya n'hi ha 14. Pel que fa a la quantitat global d'embrions congelats el càlcul és complicat, i els estudiosos no s'atreveixen a donar xifres. Així i tot, l'any 1988 s'havien comptabilitzat uns 2.000 naixements a Espanya des que al 1978 es va obrir el primer banc de semen de l'estat. Als Estats Units es calcula que l'any passat van néixer 65.000 fruit de la fecundació artificial.

El Dr. Salvador Doy, director de la Comissió de Sanitat ha declarat que abans de l'estiu el Parlament de Catalunya presentarà una proposta per modificar la llei de Reproducció Assistida Humana. Segons Doy, la llei del 1988 «ja ha quedat desfasada, i deixa una gran indefinició en temes com la criopreservació d'embrions», perquè per exemple, no especifica què es fa amb els embrions congelats després dels cinc anys de marge que es donen per ser implantats.

Expectació per la carta del Papa

Els criteris eclesials sobre els mètodes de fecundació artificial estan continguts en la instrucció de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, «Donum Vite», del 1987. Enguany, però, Joan Pau II ha fet saber que està preparant un nou document sobre la vida humana.

Aquest fet ha aixecat un sector radical que voldria condemnes formals i anatematitzacions. D'altra banda hi ha un sentiment, generalitzat en les universitats catòliques, que, sense posar en dubte el magisteri, espera arguments més convincents en determinats aspectes.

Un d'aquests punts foscos és la prohibició de la fecundació «in vitro» per esposos estèrils, decisió que ja va causar sorpresa en la primera declaració. En aquest cas, hi ha especialistes que pensen que si bé la doctrina no canviarà, «és possible que en una profundització superior es vegin aspectes que ara queden ignorats».

No ha existit una sensibilitat especial entre els cristians envers els animals

Els cristians i la protecció dels animals

C.C.

Col·lectivament els cristians no han tingut un encert especial (potser seria més exacte parlar de sensibilitat) en relació amb els nostres companys menors de Creació. És possible que sigui per una visió excessivament antropocèntrica del Gènesi o per dificultats a fer una evolució històrica suficientment plena en aquest camp. Malgrat aquest escàs interès col·lectiu, la nostra història com a poble creient està plena de referents positius. Els sants, que són la personalització concreta dins del procés històric de les diferents vies de perfecció cristiana, en són un clar exponent. Només dos exemples prou coneguts. Un en virtut del seu discurs real, sant Francesc d'Assís i, l'altre en un sentit eminentment simbòlic, sant Antoni Abat.

Al nostre país hi ha una Llei de Protecció dels Animals i diverses entitats que duen a terme una valuosa tasca en aquest terreny. Divulgar la seva feina i treballar plegats amb ells seria també una forma de servir a l'anella més feble de la cadena de vida creada: els animals.

En aquest sentit ens sembla útil publicar un document de la Federació d'Entitats Pro Dret dels Animals i la Natura (FEDAN) que permet capir el sentit i l'abast del que significa la seva protecció en aspectes concrets.

Animals abandonats i perduts. Funcions d'una protectora

1. Eutanàsia

La FEDAN no està contra l'eutanàsia, entenent com eutanàsia la mort sense patiment físic ni psíquic dels animals que es troben en una fase terminal i que pateixen. El fet que siguin vells, lletjos, malalts o ferits però amb possibilitat de guariment o que, senzillament, la seva plaça en el refugi pugui ser ocupada per un altre animal amb més probabilitats d'adopció, no és excusa per eliminar-los. Això per a la FEDAN és manca, no eutanàsia.

2. Refugis d'animals

Els refugis no poden convertir-se en centres d'extermini i de tortura psíquica: els animals capten el perill i la mort, i pateixen. La FEDAN no vol refugis «avantsales de la mort».

Les protectoras s'han de plantejar quina capacitat tenen les seves instal·lacions i acollir només els animals que puguin mantenir en bones condicions segons les normatives sanitàries establertes. Els animals aniran entrant als refugis sense cap mena de discriminació —com ara edat i aspecte físic— a mida que es produeixin adopcions, que els de dins es morin de vells o pels dos supòsits ja esmentats, que contempla la FEDAN com «eutanàsia».

Mai no es matarà un animal perquè n'entri un altre.

Per la seva banda, els ciutadans han d'ac-

ceptar el fet que les protectoras no poden fer miracles; que la capacitat de qualsevol refugi té un límit i que aquest no es pot superar en detriment dels altres animals acollits.

3. Quina és la funció d'una societat protectora

Les protectoras han de tenir molt clar que la seva funció, com indica el seu nom, és protegir la vida i el benestar físic i psicològic de l'animal, i no pas matar-lo. Per a la FEDAN aquesta és la premisa bàsica i fonamental en l'actuació de qualsevol societat que es digui protectora.

Si hi ha superpoblació, s'han d'evitar els naixements. Un cop hi ha vida, la FEDAN la defensa per sobre de la mort.

hi queda en la Declaració Universal dels Drets del Animal aprovada per la UNESCO i l'ONU.

6. Controlar no és pas col·laborar

Hi ha dos responsables en el tema dels abandonaments. Un és qui abandona l'animal, però l'altre gran responsable és l'Administració, que no posa cap mena de mesura per evitar-ho (vegeu apartat 9). Fins ara l'únic que sap fer és matar, una solució que mai no resoldrà l'origen del problema.

Els protectors han de lluitar perquè l'Administració posi en marxa els mecanismes necessaris perquè aquesta situació no es produeixi. Mentre l'Administració continui amb la seva actitud, els protectors s'han

departament de Sanitat d'un Ajuntament és la «neteja d'animals dels carrers de la ciutat». Cal tenir-ho molt en compte a l'hora d'establir pactes i convenis amb els Ajuntaments.

8. Pactes i convenis amb els Ajuntaments

La Llei de Protecció dels Animals obliga els Ajuntaments a fer la recollida d'animals abandonats o perduts i els permet matar-los al cap d'un període determinat (8 dies i 10 si du identificació).

Una societat protectora pot pactar amb l'Ajuntament i assumir la tasca de recollida dels animals que no van acompanyats dels seus amos, sempre i quan no els mati i tingui capacitat per mantenir-los a tots en bones condicions físiques, psíquiques, higièniques i sanitàries.

Els pactes poden ser perillosos: pactar econòmicament amb un Ajuntament a canvi de la recollida, amb la bona intenció de no matar els animals, pot dur a la llarga que n'arribin al refugi més dels que hi caben. En aquest cas, la societat protectora haurà de tenir l'honestat de trencar el pacte.

Tothom coneix el cas de protectoras que cobren dels Ajuntaments per recollir els animals rodans de la ciutat i matar-los després si no s'adopten, o donar-los a l'Administració perquè ho faci ella. Una actuació inacceptable. Quan un animal entra en un refugi passa a la tutela de la protectora, ni el pot matar ni el pot lliurar a ningú perquè el mati.

Qualsevol col·laboració, pacte o conveni amb l'Administració per solucionar el problema dels animals perduts o abandonats és positiu, sempre que la societat protectora es mantingui ferma en el seu paper de protector i no de botxí.

9. Per evitar els abandonaments

Les solucions per evitar els abandonaments són: control dels criadors i de les cries, identificació dels animals, cens, campanyes de sensibilització de la població i aplicació de sancions.

Algunes d'aquestes mesures les contempla la Llei de Protecció dels Animals, o les ha aprovat posteriorment el Parlament (la identificació). Només cal exigir que l'Administració les compleixi. Les altres mesures, com són el control de criadors i cries, que es legislin i s'apliquin de manera urgent.

El protector que mata animals no té dret moral a parlar de campanyes de sensibilització del ciutadà perquè aquest aprengui a respectar-los i no els abandoni.

10. No tots són abandonats

No tots els rodans són animals abandonats. Molts s'han perdut i els seus amos no saben on recórrer per recuperar-los. Cal fer el possible per facilitar aquesta tasca. La centralització de dades sobre animals perduts o trobats és necessària i urgent.



4. «Matar perquè no pateixin», una excusa innacceptable

Els «protectors» que maten diuen que ho fan per evitar possibles patiments a l'animal, com ara abandonaments o maltractaments; un argument inacceptable per a la FEDAN, qui considera que els esforços s'han de dirigir a evitar que situacions com aquestes es produeixin i, si es donen, a sancionar el culpable tal com preveu la llei de protecció dels animals.

5. Així doncs, ¿qui ha de fer la «feina bruta»?

Ningú. Ningú no té dret a matar cap animal —en aquest cas de companyia—, ni particulars, ni administracions, ni empreses, etc., i menys especialment les societats que s'autonomenen «Protectoras». Això queda clar en els estatuts de la FEDAN, com també

d'assegurar que les matances que fan els ajuntaments es facin en condicions òptimes i sense patiment dels animals, exigint-ne, si cal, controls i inspeccions; però mai col·laborant amb les matances.

Una societat protectora que mata fa el joc a l'Administració, no ajuda a solucionar el problema dels abandonaments, deteriora la imatge dels protectors i enganya el ciutadà.

7. Una cosa és protegir i l'altra «netejar els carrers»

A l'hora de plantejar el problema dels animals perduts i abandonats, l'ordre de valors canvia segons es tracti d'una societat protectora o d'un Ajuntament. Per a la primera, el més important és la protecció dels animals; per al segon, és la protecció del ciutadà enfront del perill que pot suposar un animal solt pel carrer. El que prima per a un

Ciència



FRANCESC NICOLAU

Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya

26. Karl W. Scheele i el clor

El mateix any de 1774 que J. Priestley aïllava l'oxigen un apotecari aconseguia d'isolar un gas que es faria cèlebre, però que en aquell moment de la història de la química era del tot insospitat. El protagonista era un suc d'ascendència alemanya, que va morir jove, quan encara no havia complert els 44 anys, víctima de la ciència. És interessantíssim conèixer la personalitat d'aquest il·lustre científic:

Un investigador infatigable

Un dels savis que, quan un en llegeix la vida, més admiració causen pel seu extraordinari treball i dedicació, és certament **Karl Wilhelm Scheele** (1742-1786). Va néixer a Stralsund, a la Pomerània, que ara és d'Alemanya però aleshores pertanyia a Suècia. Cal, doncs, considerar-lo suc; si bé se sap que els avantpassats eren alemanys. Era el setè fill d'una família d'onze. I l'única manera de poder tirar endavant una família així era, sobretot aleshores, que els fills treballessin des de joves. I això és el que va haver de fer el nostre Karl que als 14 anys es col·locava d'aprenent d'apotecari. Com que Déu li havia donat una intel·ligència molt desperta, això li va proporcionar una formació pràctica no inferior a la d'un nivell universitari, ja que,

ja ho sabem, els farmacèutics d'aquell temps estudiaven minerals, es fabricaven ells les medecines i feien molta química. I va anar canviant d'establiment a establiment cada cop més important, unes quantes vegades, fins a Estocolm i Uppsala. I va acabar establint-se pel seu compte a Köping (Västmanland). Molt aviat va ser conegut com un investigador de primer ordre, tant que se li va oferir una càtedra a la universitat, que ell va refusar, perquè volia dedicar-se a la recerca i de professor no ho hauria pogut fer tant; cosa que, certament, va ser un bé per a la ciència. La seva dèria no era fer negoci amb la farmàcia sinó fer avançar la química.

Meravella que en el seu petit laboratori i amb mitjans tan escassos pogués arribar a fer tants descobriments. Va aïllar l'oxigen, segurament abans que Priestley, i també el nitrogen abans que Rutherford (però aquests ho van publicar primer que ell i se'n van endur la palma). També l'hidrogen, sense saber que ja ho havia fet Cavendish. I va fer moltes altres troballes: del regne vegetal va descobrir els àcids cítric, màlic, benzoic, oxàlic i gàl·lic; de l'animal els àcids làctic i úric; del mineral els arsènic i molibdènic. Va obtenir la glicerina. Va demostrar que el grafit era carboni. Va estudiar el fòsfor. Va descobrir que el clorur de plata s'altera amb la llum. Això havia de ser més tard el fonament de la fotografia. Va preparar tres àcids molt verinosos: el sulfhídric, el fluorhídric i el cianhídric. Per la troballa del fluorhídric alguns historiadors el posen com el descobridor del fluor; però com que aquest gas no va ser aïllat fins al 1886 per Moissan, l'atribució no és exacta. Ja en parlarem més endavant.

Va estar a punt de descobrir el manganès, el tungstè i el molibdè, ja que va detectar la presència d'aquests nous elements en certs minerals. Però això ho van fer respectivament, Gahn, Hjelm i els germans Elhúyar, que havien tingut contactes amb ell. No va tenir sort d'arribar ell fins al final. Treballava incansablement fins altes hores de la nit, i això va minar la seva salut. Patia reumatisme crònic que el feia sofrir de debò. Els gasos que es desprenien de les seves recerques és clar que també van perjudicar-lo força; sobretot el fluorhídric. Quan va començar a pensar en el matrimoni ja es trobava malalt de mort. Va morir presentant les símptomes d'un enverinament. Tenia 43 anys i 5 mesos.

Com va descobrir el clor

Era l'any 1774. Li havien portat al laboratori un mineral de *manganesa* per analitzar. Aquest mineral s'anomenava així per deformació de *magnèsia*, que era com s'havia anomenat abans, confonent-lo amb el carbonat de magnesi; o sigui l'autèntica magnèsia. Quan es va veure que no era el mateix es va anomenar *magnèsia negra* i més tard *manganesa*. Scheele el va agafar i el va submergir en àcid *muriàtic* (així s'anomenava aleshores l'àcid clorhídric; i, encara avui dia hi ha qui el designa amb aquest nom, que ve *muria*, que en llatí vol dir salmorra, i es va anomenar així perquè es va obtenir tirant sulfúric a la salmorra). Després ho va posar al foc. Al cap de poc va començar a desprendre-se'n un gas groc verdós d'una olor molt desagradable, forta i sufocant, que feia tossir, i era més dens que l'aire. Era el clor. Scheele va quedar astorat davant del que acabava d'obtenir. Va pensar que seria *àcid muriàtic desflogisticat*. Aquest és el primer nom que ha tingut el clor. Scheele va tenir la intuïció, encertada, que aquell gas provenia de l'àcid i no pas del mineral.

Quan Lavoisier va tirar per terra la teoria del flogist, Scheele va opinar que el gas obtingut devia ser una combinació de l'oxigen amb el muriàtic i li va canviar el nom: *àcid oximuriàtic*. Haurem d'esperar fins al 1809, quan ja fa 23 anys que Scheele és mort, perquè el químic anglès **Humphrey Davy** (1778-1829) ens digui que l'àcid oximuriàtic és realment un element simple que s'haurà de batejar amb el nom més adient de *clor* (tret del grec *chlorós*, verd-grogós) que és la denominació actual.

El clor també deuria influir en l'enverinament del pobre Scheele. És un gas molt tòxic: provoca la mort en pocs minuts si se'n respira només 2,5 mg per litre d'aire. Durant la guerra del 1914-17 es va fer servir de gas asfixiant. Però aquesta toxicitat s'ha aprofitat a coses més útils: és el bactericida més econòmic i eficaç, i per altra banda, dissolt en l'aigua i en poca quantitat no fa cap mal a l'organisme humà; només en fa quan penetra als pulmons amb la respiració. Avui dia es fa servir profusament per a depurar aigües. I també té altres usos importants per a les indústries: és un descolorant, amb ell es preparen clorurs,... I és, gràcies a Déu, dels elements que no se'ns poden esgotar així com així, perquè del mar en podem treure tant com vulguem: n'hi ha 18,2 grams per litre!

**Catalunya
Cristiana**

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça

Població D.P. Província Tel

Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" - català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.
 semestral (26 números) de 4.940 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

domiciliació bancària xec nominatiu que adjunto
 (en aquest cas empleu l'ordre de domiciliació)

Data

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència

Adreça

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/límbreta.

Entitat Oficina DC Compte

Data

Signatura del titular del compte/límbreta

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 16 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

El grup Kairós, una proposta engrescadora i versàtil

Evangelitzar mitjançant la música

Guillem Farré

El grup Kairós, creat fa només 8 mesos, recorda encara amb il·lusió la seva actuació al Palau Sant Jordi de Barcelona, davant 23.000 persones, amb motiu de la Diada de la Família. «Déu ens va ajudar aquell dia —afirmen— perquè nosaltres som molt limitats». Van actuar per primera vegada en el primer Concert de Música Sacra que va fer-se a Nicaragua, on presentaren un recull de cançons que van compondre en menys de tres setmanes. Des d'aleshores han fet moltes actuacions i tenen molts projectes.

El seu èxit no és fruit de la casualitat. De fet, els membres de Kairós havien treballat junts durant vuit anys en un altre grup dedicat a l'animació musical d'eucarísties. El 1993 Angelus es va desfer. Els integrants veuen aquesta ruptura com «un temps que el Senyor ens va donar per madurar moltes coses, sembrar moltes llavors al cor de cada u i deixar passar el temps perquè donessin fruit i maduressin. Aleshores ens va tornar a ajuntar».

D'aquest renaixement, n'ha sorgit una petita comunitat que compagina la vida en el món de cada u amb el treball de «portar el major nombre de gent que puguem als peus de Jesús» a través de la música.

—Aquest grup es caracteritza per presentar un missatge directe i explícit de Jesús, tal com va coincidir a destacar la crítica barcelonina. ¿Compartiu aquesta apreciació?

—Nosaltres no podem adreçar un missatge indirecte, perquè Déu ens va agafar i ens va dir que fèssim una cosa; i no podem amagar-ho, —confessa Rossanna Telford, una de les vocals del grup. La naturalesa d'un procés —afir-



El grup presenta un missatge directe i explícit de Jesús. Consideren que la indústria de l'oci es basa en el buit de l'home

ma el seu espòs i compositor principal de Kairós, José González— és arribar a donar fruit, i nosaltres hem arribat a això. No és una maduració per ser sants amb levitacions, sinó per ser testimonis de Jesús. Ell ha canviat les nostres vides.

—¿Creieu que tot artista cristià ha de ser així d'explícit?

—Rodolfo González, vocal, s'avança a contestar: Jo no crec que es pugui anunciar el misteri del Crist sent indirecte, perquè aleshores diríem moltes coses i la gent tindria una gran quantitat d'opcions i conclusions, però aquest no és el cas. Hi ha una única conclusió i una única opció: convertir-se i acceptar Jesús que va venir a la terra per salvar-nos, que va morir per nosaltres, i que Ell és la salvació avui, ahir i sempre.

No podem ser tan ambigus en la nostra presentació com per deixar la possibilitat que la gent dubti del contingut que volem transmetre.

Per això intentem que l'espectacle sigui una estona depregària, de lloança i de conversió.

—¿No pot ser que l'estil directe sigui necessari ara que es parla tant de la Nova Evangelització?

—Les dues altres noies de Kairós contesten: Crec que cada vegada es desperta més aquesta necessitat —assegura Hebe Rubino— perquè tothom ha descobert que ni el coneixement, ni el sexe, ni la droga, ni la feina omplen. Sols la relació amb Déu val la pena, i això és quelcom que sempre s'estarà descobrint, i, per tant, sempre hi haurà grups i temps per evangelitzar.

—¿Quina relació hi ha entre la vida interior de cadascú i del grup, i l'esforç per una qualitat tècnica en el cant i els instruments?

—El més important és tenir una relació autèntica amb Déu —assegura José González—. Després Ell et dona un do qualsevol perquè el desenvolupis per als altres, però si no hi ha una relació real, sincera, positiva, d'evolució i creixement, seria una gran farsa.

En un món tan materialista, on tot és fàcilment comercialitzable i la indústria de l'oci es basa en el buit de l'home, és fàcil utilitzar Déu i la religió perquè fins i tot podria ser econòmicament rendible; però no es tracta d'això, evidentment.

Nosaltres pretenem ser autèntics. No som sants, però sí veritables cercadors i lluitadors, que hem esperat que l'evangelització, a través de la música, fos una crida de Déu clara i definida per respondre sí i començar.

Kairós han fet una gira amb Luis Alfredo a Costa Rica. Ja tenen llest un rock i volen preparar una salsa. Aquesta versatilitat fa que el grup pugui adreçar-se a tota mena de públic, recuperant qualsevol estil que tradicionalment s'hagi exclòs del *confessional*, convençuts que no hi ha ningú que tingui més emocions que Déu per transmetre a través de la música. El seu cassette es pot aconseguir posant-se amb contacte amb el Projecte David —telèfon (93) 268 02 74—, o esperant que tornin a l'estiu per participar en el Multifestival David '95.

La sardana i la dansa

Concurs de Sardanova

Josep Ventura

L'Agrupació Sardanista de La Mola, de Matadepera, ha convocat un concurs Musical de Composició de Sardanova, amb l'objectiu d'ampliar el repertori d'aquest tipus de composicions escrites per a la formació tradicional de cobla i un grup de fusió. Aquest certamen està obert a tots els compositors que hi estiguin interessats, els quals poden presentar un màxim de 2 obres inèdites cadascuna escrites per a cobla integrada per un flabiol i tamborí, dos fibles, dues tenores, dues trompetes, un trombó, dos fiscorns i un contrabaix, i un grup de fusió format per una guitarra elèctrica o acústica, un baix elèctric, teclats i bateria.

Tots els compositors interessats a prendre part en aquest certamen han de fer arribar les seves obres a l'Agrupació Sardanista La Mola, Apartat de Correus 198, 08230 Matadepera (Vallès Occidental), abans del proper 28 de febrer de 1995. A les partitures i partícels tan sols hi constarà el títol i el lema de l'obra concursants, sense cap detall que pugui identificar al seu autor, les dades del qual (nom i cognoms, adreça i telèfon) figuraran en un sobre a part, tancat i no transparent. El jurat nomenat pels organitzadors examinarà les obres presentades i en seleccionarà sis, que seran interpretades per la cobla Els Montgrins amb Santi Arisa i els Lakatans, en el concert de cloenda d'aquest concurs, que tindrà lloc a Matadepera, el dia 1 d'abril de 1995.

S'estableixen tres premis, dotats per la Societat General d'Autors (SGAE), de la manera següent: el primer, de 250.000 pta.; el segon, de 150.000 pta.; i el tercer, de 75.000 pta. més un diploma per a cada una de les obres seleccionades. A més de la SGAE, aquest concurs de sardanova compta amb el suport del departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona, el Consell Comarcal del Vallès Occidental i el Patronat Municipal de Cultura de l'Ajuntament de Matadepera.

Per a ampliació d'aquesta informació hom pot posar-se en contacte amb l'Agrupació Sardanista La Mola, a través del telèfon (93) 787 04 15.

BALMESIANA



li ofereix un cicle de conferències que

EL PROFESSOR DR. FRANCISCO CANALS VIDAL
membre de la Pontifícia Acadèmia Romana de Sant Tomàs

farà sobre
EL PATRIARCA SANT JOSEP I LA SEVA PRESENCIA EN LA VIDA CRISTIANA

els dimecres, del 8 de febrer al 8 de març, a les 19.30 h.
en el sala d'actes de la Institució (Duran i Bas, 9). Tel. 302 68 40

Llibres

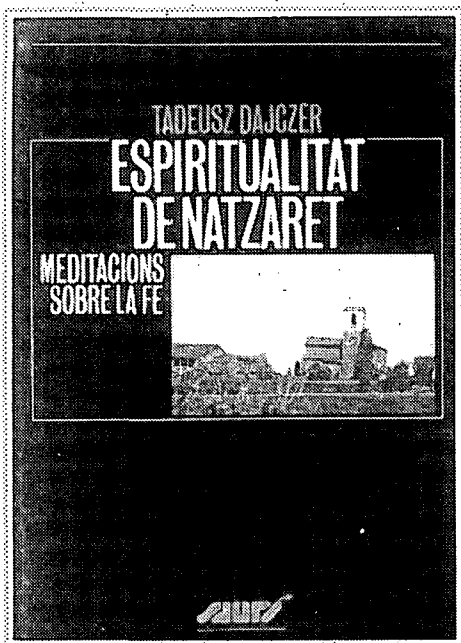
Meditacions sobre la fe

C.C.

La fe es presenta en aquest llibre com a participació en la vida de Déu, com un adherir-se a Crist i abandonar-se a Ell. Aquí se'ns mostra la fe d'una manera senzilla que permet l'aplicació immediata a la vida quotidiana, més que no pas com a reflexió teològica. No són meditacions «intel·lectualistes» i fredes, sinó vitals i senzilles. L'autor, que té llarga experiència com a director espiritual, ens ensenya què és la fe: com desenvolupar-la, de quina manera manifestar-la en la pròpia vida i com fer-la créixer. L'actualització de la fe es realitza mitjançant la participació en els sagraments, la pregària, escoltant la Paraula de Déu i sobretot, obrint-se a l'Amor, deixant que Crist estimi en nosaltres. La Verge Maria, la nostra Mare, a través d'aquest llibre, ens invita a viure l'esperit de la casa de Natzaret.

En el context de tants desviaments religiosos que s'estenen avui dia, les premisses senzilles i essencials de Mn. Tadeusz són una font neta, d'acord amb el programa de Joan Pau II, i abrindada avui amb un renovat alè de l'Esperit. L'autor d'aquest llibre tan seriós no s'oblida tampoc de l'humor, que com diu, és un exorcisme salvífic davant les temptacions de Satanàs i de tota vanitat, en les xarxes de la qual caiem tan sovint.

S'han fet fins ara sis edicions en polonès d'aquest llibre que ha estat traduït al castellà, al francès, al portuguès i a l'italià.



Tadeusz Dajczer. *Espiritualitat de Natzaret*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

La dimensió ètica de les coses

C.C.

Ha sortit *Des de la talaia*, un altre llibre del periodista Ferran Blasi i Birbe, publicat per Edicions Rondes, de Barcelona.

El títol mateix i una il·lustració de la portada —una foto de la torre de comunicacions de Collserola— defineixen l'obra. Des de la perspectiva del nostre país —seguint la trajectòria dels seus grans periodistes de totes les èpoques, que han sabut captar l'actualitat de cada moment—, ofereix, en efecte,

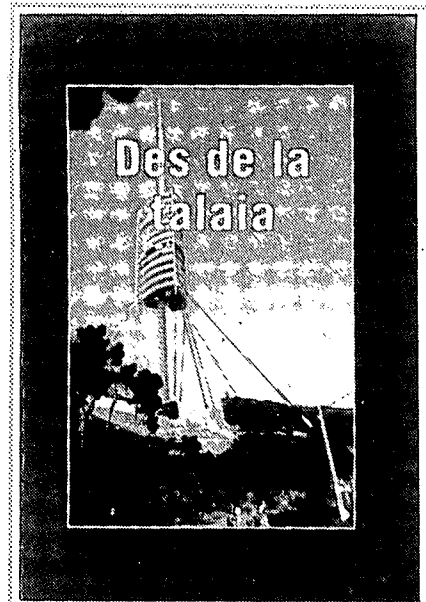
comentaris sobre els grans temes que afecten la vida personal i social de la gent d'avui.

Les notes vénen agrupades en apartats que faciliten, juntament amb uns índexs molt complets, la utilització pràctica del llibre en les matèries que toca, i en especial en allò que fa referència al treball —el seu valor social, o les qüestions d'ètica professional, o als fets recents que es tornen història, o a les commemoracions d'esdeveniments passats, que es fan altre cop actuals. L'autor incideix de manera particular en els aspectes jurídics i històrics, i no deixa mai de fixar-se en la dimensió ètica.

Presenta el llibre un jurista eminent, Josep Maria Coronas, company de l'autor a la Facultat de Dret, i membre de l'Acadèmia de Ciències Econòmiques i Financeres, que glossa amb bon humor les característiques de l'obra que presenta, de la qual destaca, entre altres coses, el to agut i incisiu de les anàlisis, i el bon ús que s'hi fa de la ironia.

Situat fora de la sèrie dels anteriors que formen una trilogia —*El temps d'una pausa*, *Al pas dels dies*, i *Un pessic d'utopia*—, bé podria ser aquest el primer d'una altra col·lecció de llibres periodístics sobre l'actualitat.

Ferran Blasi. *Des de la talaia*. Edicions Rondes.



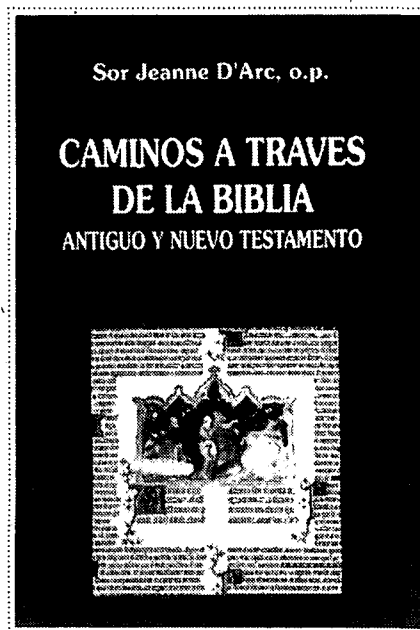
El descobriment de la Bíblia

C.C.

Animadora de grups bíblics, sor Jeanne d'Arc ens presenta en aquest llibre els seus «camins preferits» per al descobriment de la Bíblia.

Llibre eminentment pràctic, proposa els punts de partida i «camins de lectura» que recorren l'Antic i el Nou Testament, ens dona consells útils tant per qui s'apropa per primera vegada a la lectura de la Bíblia, com per qui ho fa sovint.

Com a exemple sor Jeanne d'Arc presenta un tema —aliança, pregària, santedat— i ens mostra la seva elaboració progressiva des del Gènesi fins als Evàngel·lis; aturant-se en passatges especialment «rics de contingut», com per exemple el dels «pelegrins d'Emaús», en l'Evàngeli de sant Lluc.



Sor Jeanne d'Arc. *Caminos a través de la Biblia*. Ed. Desclée de Brouwer.

Un col·laborador de Gaudí

Francesc Gamissans

«En la natura existeix tal atractiu arquitectònic que no és estrany que l'home vulgui sovint imitar-la, i fins i tot de vegades s'atreveix a superar-la», escriu Josep Mariné en el Pròleg del llibre *Actualitat de l'obra de Josep M. Jujol*, un arquitecte col·laborador de Gaudí en els aspectes decoratius i en l'aplicació del color que donà a les formes.

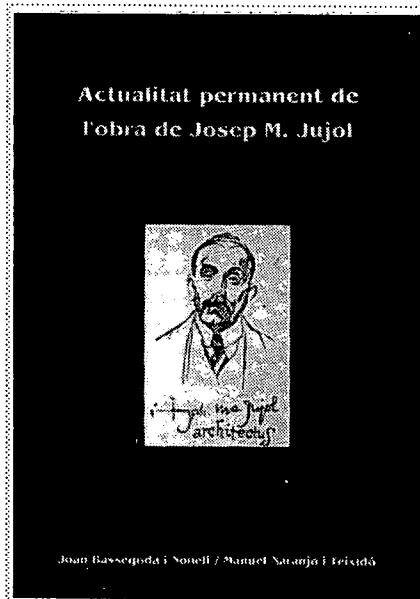
L'obra té dos autors: Joan Bassagoda, doctor arquitecte, titular de la «Càtedra Gaudí» de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, i Manuel Naranjo, historiador i especialista en l'obra de Jujol. Bassagoda presenta una cronologia completíssima, any per any, i un estudi aprofundit sobre

l'obra arquitectònica de Jujol, mentre Naranjo, descriu la vessant humana i humanística de col·laborador de Gaudí. D'altra banda, en la presentació del llibre, Mn. Josep M. Barenys diu entre altres coses: «L'arquitecte Jujol basteix la seva obra amb fe: en els racons més amagats i en les coses més prosàiques, tot es transfigura en estrelles, roses i pregàries. Jujol ens apropa al misteri de la Creació i ens fa sentir més pregona-ment que el Crist és cada dia amb nosaltres fins a la fi del món». Finalment, Mn. Jordi Figueres i Jové, rector de Bonastre —la parròquia on Jujol ha deixat bona part de la seva obra— acaba amb aquestes paraules: «L'embelliment de l'església de Bonastre no és una ornamentació per a ella mateixa, sinó que surt d'una experiència artística i de la fe de Josep M. Jujol».

Segons la nostra opinió, afegirem el que hem dit altres vegades: les monografies de personatges i d'institucions nostres, són el fonament per bastir després una història global i completa de Catalunya. No sempre, però, aquests treballs d'investigació troben el suport de finançament que es mereixen.

El llibre ve presentat amb un disseny pulcre i atractiu, i amb una profusió de fotografies —algunes inèdites— que enriqueixen més encara el seu valor històric i documental. Felicitem els autors per la seva valuosa aportació cultural, i a la parròquia de Bonastre que ha fet possible la publicació del llibre.

Joan Bassagoda i Manuel Naranjo. *Actualitat permanent de l'obra de Josep M. Jujol. Parròquia de Bonastre (Tarragona)*



Cinema

Entrevista con el vampiro

(Interview with the Vampire)

Director: Neil Jordan. Intèrprets: Tom Cruise, Brad Pitt, Antonio Banderas, Christian Slater.



P.A. Urbina

(Aceptensa)

Precedida per una propaganda intel·ligent, aquesta pel·lícula s'ha estrenat com a producte comercial del qual es vol aconseguir el més gran rendiment.

El llibre d'Anne Rice, també guionista, va ser des de la seva aparició, fa vint anys, un *bestseller*, y preada presaper fer cinema ambell. Avui, després del *Dràcula* de Coppola y gairebé alhora que el *Frankenstein* de Branagh, entren els vampirs amb força inusitada. Aquests vampirs han estat minuciosament seleccionats entre els actors joves de més gran acceptació popular, per la seva bellesa física i capacitat interpretativa. Ha insistit la propaganda en què volia ser una elegantíssima presentació de la mítica eternitat d'aquests éssers fantàstics, seduïts per les tenebres,

seductors al mal, sensuals, sexualment ambigus..., i així es compleix a la pel·lícula: desbordant y variada riquesa d'escenaris, vestits, decoracions, i tot això en distintes èpoques, a través d'aventures romàntico-gòtiques, encara que només discretament entretingudes.

Tot queda en un espectacle enlluernador i sagnant, amb lleus tocs de terror, alguna dosi d'humor menys encertada y diferents passatges de marcat efectisme sensual, en els quals preval la finor estètica; llevat de la seqüència del teatre, d'un erotisme més explícit. Manté tot la inspirada direcció de Neil Jordan, però manca una història sòlida, i defrauda la buidor de les criatures d'Anne Rice; només al final, Antonio Banderas, esplèndid, representa un món consistent i inquietant; un cop que ell desapareix, es precipita el final a manera d'un vulgar telefilm.

Crònica televisiva

Més que un club

Miquel Àngel Codina

Periodista

Ben aviat tot l'equip que fa possible de dilluns a divendres *Club Súper 3*, l'espai infantil i juvenil per excel·lència de Televisió de Catalunya, bufarà les espelmes d'un gran pastís d'aniversari. Tots plegats celebraran el quart any consecutiu d'emissió del programa. *Club Súper 3* va néixer, sota la direcció de Joan Sibina i Anna Ribas, amb un plantejament nou i original pel que fa a la programació televisiva destinada a la mainada i cal dir que al llarg d'aquests quatre anys de vida ha aconseguit ben bé els seus objectius. *Club Súper 3* ha esdevingut molt més que un simple espai de televisió atès que s'ha convertit, a més a més, en el club infantil més nombrós de Catalunya. Recentment, s'ha arribat a la xifra de 300.000 socis. Nens i nenes són fidels a un club la mitjana de creixement del qual és de 4.000 nous socis mensuals. Una fidelitat treballada dia reu dia.

Són molts els infants i joves que posseeixen l'anomenat carnet de *súper*, que els ha permès participar en diverses activitats lúdiques i culturals fora de casa seva o de l'escola: cinema, teatre, música, esport, exposicions, museus, parcs, espectacles, etc. i poder obtenir un grapat d'obsequis del programa. Un disc amb divuit temes ha estat la manera escollida pel *Club Súper 3* per commemorar la xifra de 300.000 socis. *Clubitrescentimil* dona nom a un recull de cançons, on s'hi poden trobar les músiques d'algunes de les sèries de dibuixos més conegudes d'aquesta producció televisiva, com *Els picapedra*, *La família Adams* o *Doraemon*, una nova versió de la tradicional cançó d'aniversari dels *súpers*, *Per molts anys*.

La Nets, en Petri i la Noti Press, entranables personatges que tenen la missió de conduir l'espai, saluden cada tarda els més menuts des de TV3. *Bola de Drac*, *El Dr. Slump*, *Pingu*, *Dè quatre grapes* i *El món d'en Beakman* són algunes de les sèries de dibuixos animats que s'hi emeten avui dia. L'humor i les aventures de la inconfornista Mafalda posen punt i final cada dia a la programació de *Club Súper 3*. Més que un club.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalsescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 03.50 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.00 *Últimas preguntas*.

Diumenge 10.30 *La Missa*: amb la participació de la Coral Agermanats, de Malgrat de Mar (Maresme, bisbat de Girona), sota la direcció de la Gna. Carme Garriga; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista a Lourdes Bartoli, estudiant i pianista; (director: Josep-Maria Pont).

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 03/02 22.45 *Creure, avui*: L'Antic Testament. Un estudi bàsic sobre els textos de la Història de la Salvació. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 06/02 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

Dv 10/02 22.45 *Creure, avui*: Espai Cultural: Escola d'Adults. Una revisió al treball que es porta a terme a l'Escola dels Salesians de Mataró; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO



FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6).**Cada dia:**

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

00.30 *Ràdio Vaticana*.
00.55 *Espurna d'alba*.
01.00 *Dietari de música i músics*.

Dilluns

22.00 *Diàleg Església*.
00.00 *Sons i ressons*.

Dimarts

22.00 *Versió original*.
00.00 *Novetats a cau d'orella*.

Dimercres

23.00 *Panorama cultural*.
00.00 *Nit d'estels*.

Dijous

23.00 *La família per dins i per fora*.
00.00 *Deliciosament instrumental*.

Divendres

22.00 *Set dies a l'Església*.
23.00 *Mots encreuats*. (Col·loqui).

Dissabte

22.00 *Cinema paradiso*.
23.00 *Jazz tem a punt*.
00.00 *Estels de colors*.

Diumenge

19.00 *Eucaristia*.
20.00 *Contemporània*.
20.30 *Música gregoriana*.
21.00 *Música del Nou Món*.
22.00 *Cadències*.
23.00 *Edició especial (Música)*.
00.00 *Estel de Colors*.

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)**Diumenge**

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)**Diumenge**

10.00 *La música religiosa: Missa op. 147*, de Schumann; *O God, thou hast cast us out, Z 36*, de Purcell.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)**Diumenge**

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)**De dilluns a divendres**

20.30 *El Brocal*.
21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)**Diumenge**

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)**Dissabte**

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)**De dilluns a divendres**

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)**Diumenge**

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)**Diumenge**

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: amb el P. Pere Massanet, missioner jesuïta a l'Índia; fets i notícies amb valors humans; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)**Diumenge**

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)**Divendres**

De 20.00 a 20.30h. *La punta*: (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)**Dissabte**

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)**Dissabte**

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)**De dilluns a divendres**

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)**Diumenge**

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL/COPE (OM 882)**De dilluns a divendres**

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espuga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h).

Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera; grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO SALUD (FM 89.1)**Dissabte**

De 07 a 09h. *Rosari*: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.30 a 09.00h. Pregària parcial de Laudes, presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)**Dissabte**

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)**Cada dia**

20.40 *Rosari*: en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)**Diumenge**

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)**De dilluns a divendres**

15.30 *Café i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h).

Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar).

Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h).

Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h).

Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar).

Ràdio Sarrià de Ter (dissabte 23.30h).

LA PAROLA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.).

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica a «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full "Vida diocesana").

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 13.00h.

Els poetes

Els poetes són persones que escriuen poesies. Persones que fan versos. L'altre dia al «cole» vàrem llegir poesies d'un poeta català molt important: Salvador Espriu. Algunes no les vaig entendre gaire, tot i que el «profe» ens les explicava. Però, no sé com dir-ho, encara que no les entenia gaire, em van agradar molt.

Aquests dies em barrinava pel cap que, algun dia, haig d'intentar fer poesies. La veritat és que no sé com posar-m'hi. L'altre dia en vaig començar una que deia:

*Fa un dia esplèndid de sol.
Estic trist. Em trobo sol.
Com l'ocell arrenca el vol,
voldria...*

Aquí em vaig aturar. Per més que hi donava voltes i més voltes, no em vingué al cap, una paraula acabada amb «ol» que m'anés bé. Aquest estiu provaré de fer-ne més.

Diu el «profe» que els poetes ens ajuden a obrir els ulls i fer-nos veure tota la bellesa de les coses que ens envolten: el sol, el mar, les muntanyes, els arbres, les flors, els ocells, l'amistat, etc.

Mn. Josep, que és molt savi, diu que Jesús tenia l'ànima de poeta, i que tots els grans homes han estimat allò que és bonic, bo i vertader. De vegades tinc ganes de fer-me gran ben de pressa, i treballar de debò perquè tot el món sigui cada dia més bonic i bo.

—T'agrada, mare, això que he escrit?
—Renoï, molt, Eixerit, molt.

L'Eixerit

Mortimer, el vell mag



Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, vivia un vell mag a qui tothom anomenava Mortimer. El vell mag Mortimer feia temps que estava molt amoïnàt, perquè feia temps que cap truc no li sortia bé.

Heus aquí que un dia va decidir que aniria a ciutat a veure el gran mag Olf, el mag de mags, el més gran mag de tots els temps i de tot el món. El mag Mortimer havia estat un dels seus mestres, de jove, abans que es convertís en el mestre de tots els mags.

El gran mag Olf va estar molt content de veure'l una altra vegada, després de tants anys, i es va interessar d'allò més en el seu cas, però no va saber com ajudar-lo, de moment. Així que va convidar-lo a quedar-se al seu palau una temporada.

En aquell palau hi havia molta gent. Gent que hi vivia i gent que només s'hi estava de pas. Sobretot hi havia molts mags joves, aprenents que havien vingut a rebre classes del gran mag Olf. Entre ells hi havia una joveneta que es deia Malena.

La Malena i el vell mag Mortimer es van fer molt bons amics. El vell Mortimer va procurar ensenyar a la Malena les claus per a ser un bon mag, la serenitat, la concentració, l'agilitat, i totes aquestes coses. I l'ajudava a practicar els trucs de màgia.

I vet aquí que sense ni adonar-se'n, el vell mag Mortimer —com li deia la Malena— va tornar a fer jocs de mans, bons i ben fets, com abans. I la Malena també en va aprendre molt i molt. No sé pas qui va ajudar més a qui. I, vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

ANNA

Encreuats

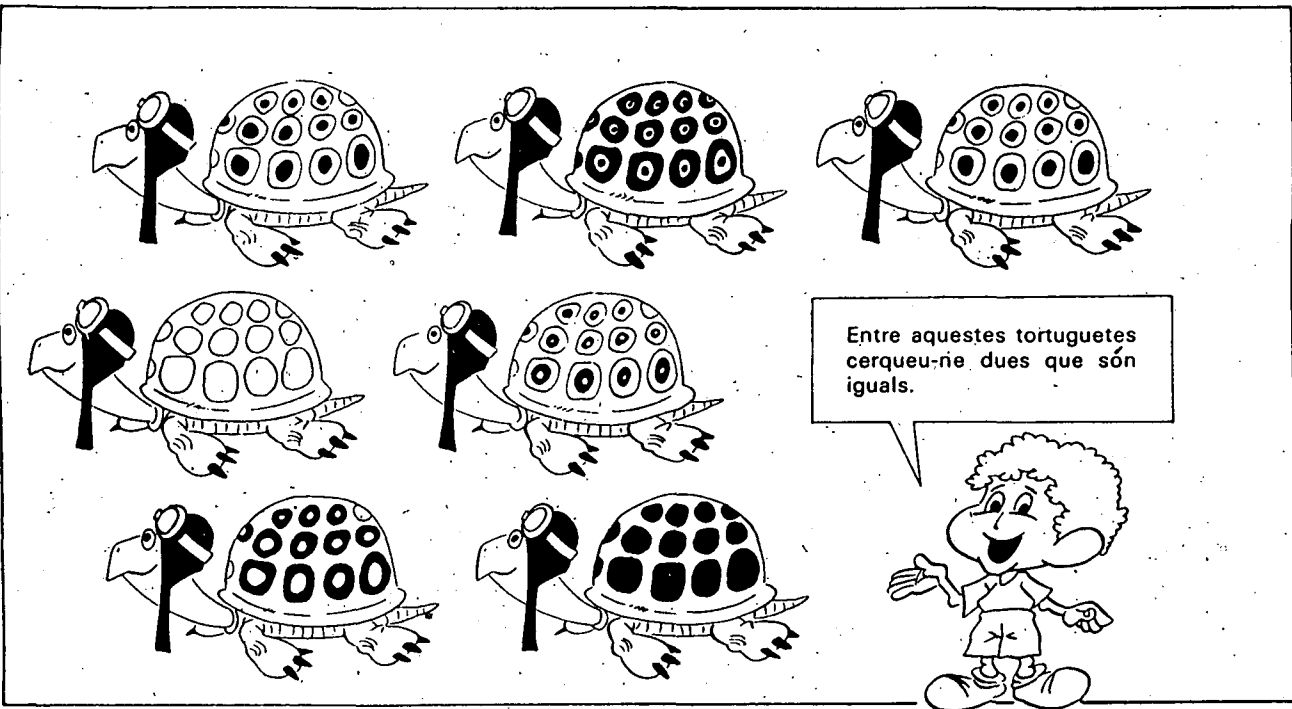
	1	2	3	4	5	6	7	8
A								
B								
C			●			●		
D								
E								
F			●			●		
G				●	●			
H								

Horizontals: A. Filla del mas que no és pubilla. B. Rebaixar, descomptar. C. A.R., Animal plantígrad. Les nostres alfa i beta. Mitja moda. D. Suavitzar, endolcir. E. D'una determinada era de la Terra. F. A.r., negoció. Un aliment bàsic. Al mig de la pipa. G. Pla. Exclamació castellana d'admiració i aplaudiment. H. A.r., allisarà, afinarà.

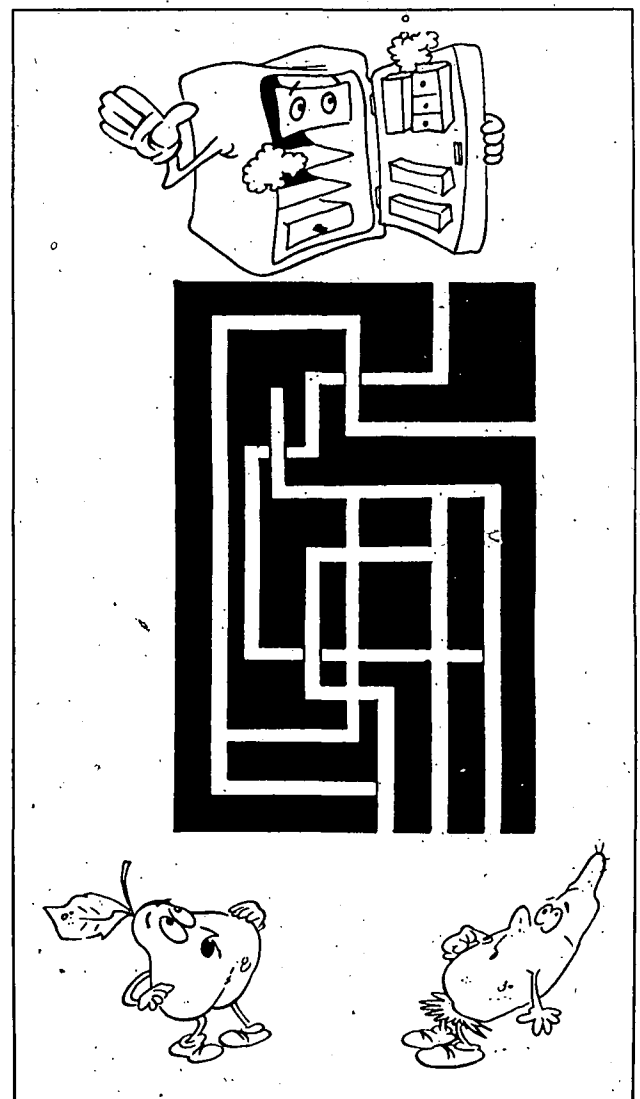
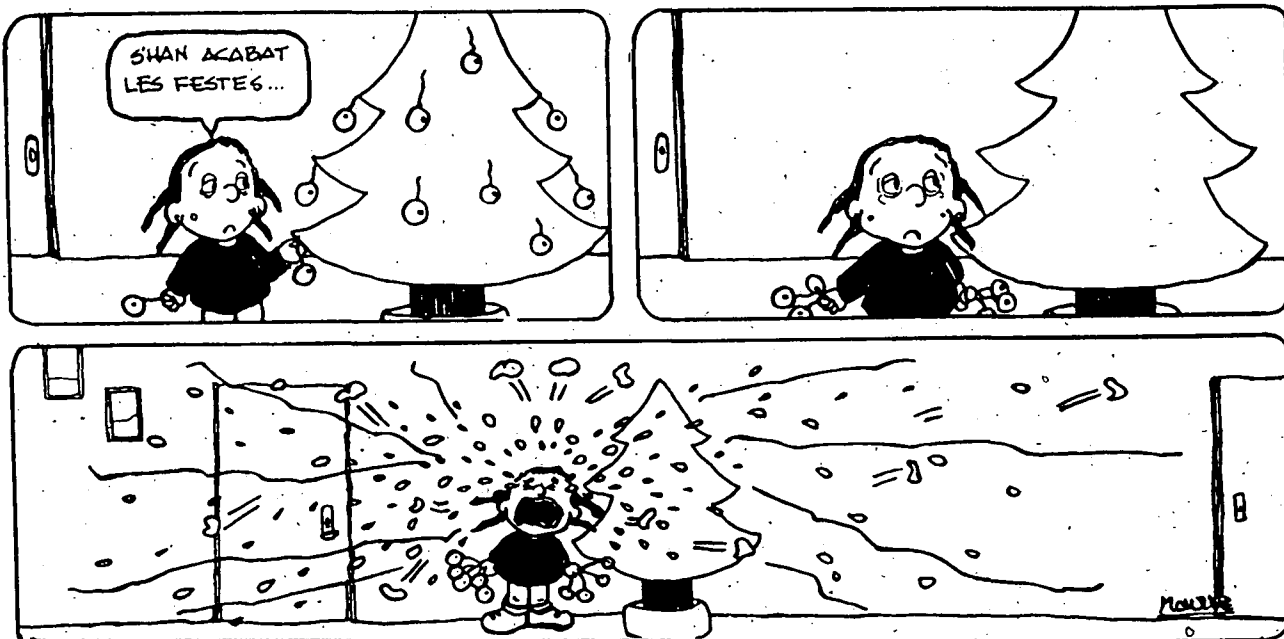
Verticals: 1. Fadrina per casar. 2. Odiar, detestar. 3. Mitja bala. A.r., negoció. A.r., campió. 4. A.r., aturarà. 5. Treballa. 6. A.r., pren, agafa. Afirmació. Nom de fonts masculí. 7. Irrisòria, grotesca. 8. A.r., triarà, dispersarà.

Solució: _____

Horizontals: A. Cabalera. B. Abarrat. C. SO. AB. Da. D. Amorosit. E. Dinàrica. F. ON. Pa. Ip. G. Ras. OIE. H. arantias. Verticals: 1. Casadora. 2. Aborninar. 3. Ba. On. SA. 4. ararar. 5. Labora. 6. eT. Si. Or. 7. Ridícula. 8. arapapés.



La baldufa



Petits anuncis

VARIS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

MAPES Catalunya s.XVII i XVIII. Autèntics. Tl. 317 67 23.

LIQUIDO estoc de miralls artesans de llautó envellit. T. 540 02 50.

SRA. disposa de cotxe 2 o 3 tardes a la setmana per acompanyar persona o fer diligències. T. 237 74 34.

ES VEN torre a estrenar. Zona Corbera, 220 m² edificats amb terreny, 2 plantes, 4 hab. Directament constructor. Tel. 672 09 96.

S'OFEREIX auxiliar de clínica amb informes per treballar. Imma. 3006024.

LLOG. Estudi mobl. Putget-Balmes. 40.000 ptes. T. 200 26 59.

SEGELLS COL·LECCIÓ valoro i compro, pago al comptat, passo a domicili. Te. 357 83 94.

VENC o llogo despatx nou, 50 m², aire cond. exter. Preu bo, P. Sant Joan, part alta. Vespres. (972) 70 18 86.

HAB. i dret a cuina a Sra. mitjana edat, catòlica i pract. a canvi pet. serveis. Tracte fam. Tel. 453 14 41.

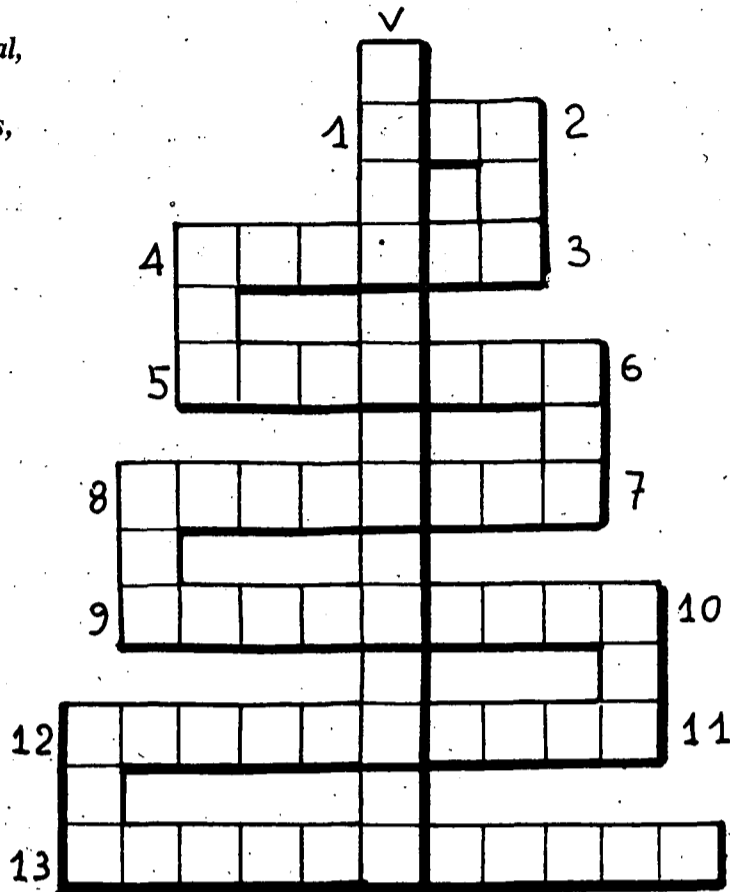
TINC CURA persona 3a. edat. T. 454 51 76.

INFERMERA gericultora i massagista, s'ofereix a domicili. Títol i ref. Tel. 232 00 82.

ENCREUATS

LA SERP

Cercar la paraula de la línia vertical, segons definició i en forma de serp enrotllada, anar fent els altres mots, segons la numeració i coincidir tots amb la lletra de la vertical.



LA VERTICAL: Nom genèric donat a les malalties produïdes per estafilococs patògens.

1. Forma prefixada del mot «sèrum».
2. Forma prefixada del mot grec «rheos».
3. Pertanyent a la jurisdicció de l'abat i de l'abadessa.
4. Seixanta-u.
5. No lícit.
6. Enclusa d'argenter.
7. Ossos de porc que hom posa a bullir una estina a l'olla per donar-li sabor.
8. Nebot d'Abraham.
9. Relatiu o pertanyent a la cirurgia plàstica.

10. El pare del pare o de la mare.
11. Condició d'innocent.
12. Planta herbàcia de bulb arrodonit i comestible.
13. Predomini funcional dels òrgans i membres d'un costat del cos humà.

Solució
La vertical: Estafilococia.
1. Ser. 2. Rea. 3. Abadal.
4. LXI. 5. Il·lícit. 6. Tas.
7. Saborrall. 8. Lot. 9. Teciò.
10. nica. 11. Av. 11. Innocència.
12. All. 13. Lateràlia.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer Puiggarí, 5-7. 08014 Barcelona.

NOM
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... TEL
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

+ 16% d'IVA

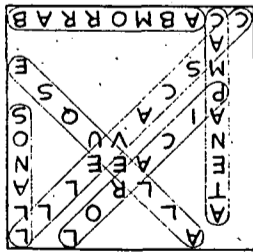
Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

SOPA DE LLETRES
per Montserrat Albert

Són 6 coses que fan soroll i són petites. Una d'elles pots posar-la al gat. Et sona?

A B A L Q U E L S L
V A I L O S O I L L
I T S E L R L L A
C E Q U A E E S O N
E N U C X V U L L O
G A I N A B E Q I S
O P I C O S I U S O
C M S L L U I S I E
A A I A S C O I S F
C C A B M O R R A B



Cascavell, Batromba, Esquella, Sona, Picarol, Campaneta.

JEROGLÍFIC
per Núria Albert

SORTIREM...



Solució al 801

menys; vi; O; L; E; en Ci A i
més amor
Menys violència i i més amor

FILATÈLIA
per Enric Graupera

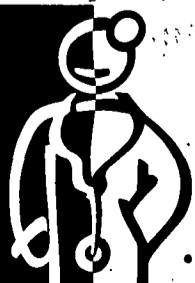


ALFONS X, «EL SAVI», rei

Espanya recordà a Alfons X «El Savi», en una sèrie de segells a l'any 1965, numeració Yvert 1303.

Alfons X, rei de Castella (1221-1284), fill de Ferran III el Sant, a part de la política no massa acertada, la seva major glòria és d'ordre cultural, per la qual cosa va merèixer el qualificatiu de Savi. Reuní al seu costat homes eminents, tant era que fossin cristians, com musulmans o jueus, i establí a Múrcia, Sevilla i, especialment Toledo, escoles d'investigadors i traductors. Per iniciativa seva es varen traduir al castellà la Bíblia, l'Alcorà, el Talmud, la Càbala, Calila i Dimna, col·lecció de faules índies, el Tresor de Brunetto Latini. De les obres d'ell, escrites o bé per ell inspirades sobresurt el «Lapidari del Rey Alfonso X», que és un curiós estudi de les pedres i on s'hi esmenten 60 casos de càlculs renals.

30 anys
de medicina
Solidària amb
el Tercer Món



medicus mundi catalunya

Elisa, 14 / 08023 BARCELONA
Tels.: (93) 418 47 62 / Fax: (93) 418 48 66

Ajuts: "La Caixa". Oficina n.º 1010. N.º de compte 354-50 de Barcelona

ESCACS per Jaume Mora

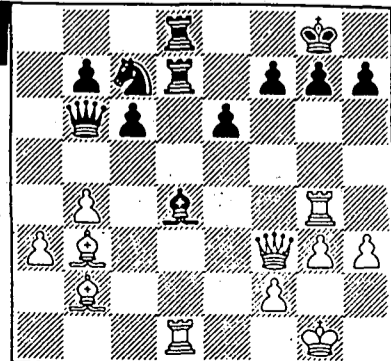
DIAGRAMA 571

Blanques juguen i guanyen

No cal que us digui quin és la casella clau. Es veu massa.

Solució al diagrama 570

1 A x P + R x A, 2 D5T + R1C, 3 D x P + R2T, 4 T3D A x A, 5 T3T + A3T, 6 T x A 1-0.



Formació per a la Intervenció



410 16 02

Àrees

Cursos

Iniciació al Voluntariat

Iniciació al Voluntariat

Lleure i Animació
Sociocultural

Monitor
Director
Monogràfics
Diadès de Tècniques

Animació amb
Gent Gran

Animadors de Gent Gran
Animació Terepèutica
Monogràfics
Tallers d'Experiències
Direcció de Residències i
Serveis per a Gent Gran

Educació Especialitzada
i Marginació

Intervenció en Marginació
Sectors específics
Infància
Institucions
Drogoaddicció
Salut
Presons
Alfabetització
Disminucions

Educació Ambiental

Educadors Ambientals
Monogràfics

Pedagogia i Animació
de la Fe

Animadors en la Pastoral Juvenil
Pensament Social i Cultural Cristià
Dinamitzar la fe en el temps lliure

Gestió i Economia Social

Direcció i gestió d'organitzacions no
lucratives
Cooperativisme
Gestió d'entitats (curs semi-
presencial o a distància)

FUNDACIÓ PERE TARRÉS

■ Escola de l'Esplai ■

ESPECIAL CONCILI

Solemne inauguració del Concili Tarraconense



Comunicació del Dr. Ramon Torrella

«Aquest dissabte 21 de gener, festa dels sants Fructuós, bisbe i Auguri i Eulogi, diaques, l'Església metropolitana de Tarragona viu un dia exultant d'alegria per la inauguració del Concili Provincial Tarraconense, que comptarà amb la presència de setze bisbes i de tres abats de les vuit diòcesis catalanes, d'uns cinc-cents preveres concelebrants, dels cent

vuitanta membres conciliaris, d'uns dos mil membres del poble de Déu i de les autoritats representatives de Tarragona i de Catalunya. Després de 238 anys, la represa dels concilis a casa nostra porta de nou les energies de la comunió eclesial per renovar el nostre compromís al servei de l'Evangelí.»

(continua a la pàg. següent)

(Ve de pàg. anterior)

«El Concili inclou les diòcesis de l'actual província eclesiàstica Tarraconense —Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic, amb l'arxidiòcesi de Tarragona com a metropolitana— i l'arxidiòcesi de Barcelona, que s'hi incorpora amb la preceptiva autorització papal. Tots els bisbes d'aquestes Esglésies locals formem la Conferència Episcopal Tarraconense, que es va constituir ara fa 25 anys i que, des de llavors, especialment mitjançant reunions periòdiques, vetlla per al millor servei i coordinació pastoral de les nostres Esglésies diocesanes.

A més dels bisbes, membres decisoris del Concili Provincial, hi són presents, amb vot consultiu, tots els altres representants dels fidels —preveres, religiosos i religioses, laics i laiques— per exercir així el deure i el dret de manifestar als pastors el seu paper sobre tot allò que pertoca al bé de l'Església (cf. *Lumen gentium*, 12; cànon 443).

Les vuit Esglésies germanes, tot reafirmant la nostra fidelitat a les decisions i intuïcions del Concili Vaticà-II, fem el Concili amb esperit de conversió i de renovació i deixant-nos evangelitzar per a ser servidors d'una nova evange-

lització, que és l'eix vertebrador de tot el treball conciliar.

Aquest Concili vol respondre a la nova situació en què viu el nostre món i la nostra terra a la fi d'aquest mil·lenni. El Sínode Extraordinari de Bisbes de 1985 va recordar que els signes del nostre temps són parcialment diversos dels que hi havia en l'època del Concili, amb angoixes i ansietats més grans.

Podem trobar diversos signes de la situació en què vivim: hi ha la convicció força generalitzada que la religiositat és menys visible, existeix un ampli sector que s'autoclassifica com a *catòlic no practicant*, es constata l'emergència d'una nova generació, especialment de joves delerosos de llum i de veritat, per bé que hi ha una creixent manca de coneixements sobre la fe catòlica...

Per a una nova evangelització no és suficient difondre valors *evangèlics* com ara la justícia i la pau; hem d'arribar a ser «testimonis de Jesucrist que ens ha alliberat» de tots els esclavatges de l'egoisme i de l'orgull.

Que la Mare de Déu de Montserrat, patrona de les diòcesis catalanes i alhora del Concili Provincial Tarraconense protegeixi la seva celebració i faci possible el seu posterior acompliment fecund i revitalitzador.»



El cardenal Ricard M. Carles i el Dr. Ramon Torrella entrant a l'interior de la Catedral

Punts històrics

Els concilis de la Tarraconense

Concili Provincial Tarraconense



O B E R T U R A



CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA

21 DE GENER DE 1995

SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA
METROPOLITANA
I PRIMADA DE TARRAGONA

Llibret amb els textos i els cants, especialment preparat per l'ocasió

N.O.P.

• Era l'any 516 i sota l'impuls de Cesari d'Arle es va endegar una primera etapa de concilis provincials catalans que aviat, però, van quedar reduïts per l'absorció centralitzadora dels concilis de Toledo.

• Després de la restauració del país sota els francs hi van haver alguns concilis a Barcelona, Vic i Roda, quan el metropolità de Narbona es trobava present al país per solucionar afers concrets o promulgar paus i treves.

• El pas dels legats papals, a l'època de la Reforma Gregoriana, va fer escollir la ciutat de Girona com a centre dels concilis de reforma entre el 1068 i el 1117, fins que la creixent importància de Barcelona i la prompta restauració de Tarragona va desplaçar el centre a la ciutat arxiepiscopal i primada.

• La sèrie conciliar de la Tarraconense, restaurada ja la província, es pot dividir en quatre etapes. Va tenir un especial relleu el Concili de Lleida de 1229, reunit pel legat papal Joan Halgrin, cardenal de Santa Sabina, que en aplicació dels decrets del Concili IV del Laterà (1215) va manar la celebració d'un concili anual, obligació que, tot i que no es va seguir al peu de la lletra, va ser motiu d'una continuada celebració de concilis a partir d'aquell moment. Quan es va crear el 1318 la província eclesiàstica de Saragossa hi van deixar d'assistir els bisbes d'Aragó i de Navarra:

• La segona etapa (1455-1476) correspon bàsicament al temps de l'arquebisbe Pedro de Urrea, en una època marcada per la guerra contra els turcs i la guerra civil catalana. La tercera (1517-1560) comprèn uns 40 concilis i s'acaba pràcticament el 1757, encara que l'arquebisbe Costa i Borràs va intentar reunir un concili el 1859. Els nous corrents de centralització entorn de Roma i la situació política del país va cloure la sèrie de concilis de Tarragona.

• El contingut doctrinal d'aquests concilis era molt ampli i variat: heretgies, pau i treva, celibat, reforma de costums, sacraments, subsidis, beneficis, béns eclesiàstics, predicació i seminaris, entre d'altres. En total són més de 160 els Concilis Provincials Tarraconenses celebrats al llarg de 1600 anys.

Un compromís que demana llibertat i unitat

TARRAGONA.- Les campanes van començar a repicar, amb un so alegre i vibrant, uns minuts abans que els membres conciliars sortissin en processó del Seminari de la ciutat cap a la seu per a assistir a la inauguració del 161è Concili Provincial de la Tarraconense el dissabte 21 de gener. Nombroses persones els van acompanyar i saludar pel carrer mentre feien aquest breu recorregut. Els seus rostres mostraven la solemnitat de l'acte i del que significa. S'obre la porta a un nou Concili per a l'Església catalana, les expectatives són moltes, la feina a fer, també. Es parla d'obertura i de renovació, de pluralitat i d'harmonia, més enllà de dubtes i de pors. Es parla d'escoltar el poble, de ser poble, comunitat viva.

Núria Oriol i Palarea

Pocs minuts abans de les 11 hores del matí es va iniciar la celebració de la missa inaugural del Concili Provincial de la Tarraconense que duraria dues hores. L'olor penetrant de l'encens omplia tots els racons de la catedral que s'havia vestit de festa. L'Eucaristia va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona i Primat, Ramon Torrella, assistit pel cardenal Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, i Ramon Malla, bisbe de Lleida. També hi van concelebrar quinze bisbes, incloent-hi el Dr. Capmany que no participa en el Concili i el Dr. Ramon Daumal, tres abats i cinc-cents sacerdots. Els bisbes emèrits, Dr. Josep Pont i Dr. Ramon Masnou, i el cardenal

Narcís Jubany no hi van poder assistir per raons de salut. Va concelebrar al costat dels bisbes el doctor Malaquias Zayas, a qui Narcís Jubany ha designat com a procurador seu en el concili.

Més de tres mil fidels

En un lloc destacat hi havia els quatre observadors no catòlics: Carles Benarroch de la confessió jueva; Gabriel Amat de l'Església anglicana; Enric Capó de l'Església reformada i Jaume Hereu de l'Església ortodoxa; als quals l'arquebisbe de Tarragona va donar l'abraçada de la pau. A les primeres fileres de la catedral, al peu del presbiteri, es trobaven els gairebé dos-cents membres conciliars i les autoritats civils, encapçalades pel president del

Parlament, Joaquim Xicoy. També hi eren presents el general en cap de la IV Regió Militar, Antonio Martínez Teixidó; el Síndic de Greuges, Anton Cañellas Balcells; l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal; i diverses personalitats locals i militars.

Més de 3.000 persones omplien el temple i van seguir la celebració directament o bé ajudades per unes grans pantalles de televisió que s'havien col·locat en els passadissos i en el claustre de la catedral. L'atmosfera era respectuosa i expectant. Les hostesses que hi havia en punts estratègics van contribuir amb el seu somriure i servei a l'orientació i l'acolliment dels nombrosos fidels. Van ser un toc més de color i de simpatia de l'acte.

El cor i l'orquestra dels Amics de la Catedral tarragonina, di-



La Processó d'entrada va sortir del Seminari Pontifici

rigits per Mn. Miquel Barbarà, van aportar una bellesa musical molt acurada en el transcurs de tota la celebració, donant-hi encara més relleu. Televisió de Catalunya, a través del Canal 33, va retransmetre tota la cerimònia en directe.

D'altra banda, per a facilitar la tasca als Mitjans de Comunicació, es va instal·lar a l'ala dreta del creuer una tarima, així com un rack per a vint connexions per aquells que desitjaven el so en directe.

Donar llibertat a l'Esperit

L'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, va voler destacar des del principi que aquest concili s'iniciava després d'un parèntesi de 238 anys, quan les autoritats van prohibir el que s'estava celebrant l'any 1757, i que volia servir a la voluntat oberturista i reformadora. Va dir: «Donem tota la llibertat a l'Esperit perquè parli en les sessions de treball. Sens dubte, la seva veu serà polifònica i concorde. Serà una veu que ens cridarà a la unió fraterna dels esperits i dels cors». I va recordar als membres conciliars que «no fessin res per rivalitat ni per arrogància». Catalunya Cristiana en el número passat va publicar íntegrament l'homilia del Primat.

Coherents amb l'Evangeli

La cerimònia va tenir diver-

sos punts emotius, un dels quals va ser quan es va mostrar l'Evangeliari, perquè tothom el pogués veure i després se'l va entronitzar. En aquell instant, un dens silenci emplenava la catedral i només es va trencar quan es va iniciar el cant del *Veni creator*. Un dels altres moments impactants va ser quan tots els participants del concili van pronunciar el jurament de fidelitat. Primer va jurar l'arquebisbe de Tarragona, seguit dels diversos bisbes i abats, així com dels membres conciliars. Tots van acceptar fer el solemne jurament que afirma el següent:

«Jo, crec i professo amb ferma fe
totes i cadascuna de les afirmacions contingudes en el Símbol de la fe que, juntament amb aquesta assemblea eclesial, ara he professat.
A més, crec amb fe ferma tot el que hi ha contingut en la paraula de Déu escrita i transmesa i que l'Església, tant amb solemne decisió com amb magisteri ordinari i universal, proposa que ha de ser cregut com a divinement revelat.
Acullo i professo fermament també totes i cadascuna de les veritats que són proposades per l'Església definitivament

(Segueix)



Una panoràmica de la nau central de la Catedral. Els membres laics del Concili ocuparen uns llocs reservats

sobre la doctrina de la fe i sobre costums.

En el moment d'assumir l'ofici de participar en aquest Concili Provincial Tarraconense, prometo conservar sempre la comunió amb l'Església catòlica

i mantenir-me fidel a la disciplina comuna de tota l'Església.

Els qui van jurar responien: «Que Déu m'hi ajudi i aquests sants Evangelis que toco amb la mà».

Durant l'ofertori, el cor, l'orquestra i l'orgue van demanar: «Déu Senyor nostre, implorèm el vostre ajut per dur a bon terme el Concili que hem decidit celebrar.» Les ofrenes van ser presentades per diversos grups de fidels. En el moment de la comunió, els qui la distribuïen van ser assistits per una persona que sostenia un ciri encès, com un símbol de la voluntat de què el Concili aportés llum a l'Església.

La missa solemne va acabar amb el cant dels Goigs dels sants Fructuós, bisbe, Auguri i Eulogi, diaques, màrtirs en l'època de l'Imperial Tarraco, dels quals se celebra la festa el dia 21 de gener i que es va fer de manera expressa que coincidís amb la data d'apertura del 161è Concili de l'Església catalana.

Comentaris des del carrer

En sortir de la catedral algunes persones comentaven que els havia agradat la celebració: «Sí, ha estat molt solemne». Una altra va dir: «M'ha agradat molt el so dels corns, em feia posar la pell de gallina». Un tercer va afegir: «Ara veurem quins fruits donarà el Concili». Va apuntar un quart: «Espero que serveixi per renovar-nos, sinó no sé on anirem a parar». Va dir una religiosa: «Crec que

pot ser un moment molt important per a l'Església si hi ha la voluntat d'escoltar, comprendre i estimar sense judicis». I va comentar una noia: «N'esperem molt, pot ser perquè fa molt de temps que esperem una oportunitat de diàleg directe entre els nostres bisbes i nosaltres».

L'ambient general tenia un cert aire de festivitat i d'esperança. La gent en petits grups anava explicant la cerimònia i les perspectives del concili. En un d'aquests grups hi havia un teòleg, Tomàs M, el qual va declarar: «El concili pot ser un moment de creativitat i d'imaginació, en què l'intercanvi d'idees sigui fèrtil i originari una nova manera de percebre la vida cristiana a Catalunya. Com els primers teòlegs cristians, podem explorar els documents conciliars per a descobrir matisos, contradiccions, estructures, trames, gèners, formes poètiques... no per a desacreditar-los ni desmitificar-los, sinó perquè puguin revelar una dimensió del seu significat i del seu valor molt més gran». —I afegí: «Necessitem trobar l'ànima d'aquests escrits, deixar que parlin per ells mateixos i no en nom d'una ideologia que des del principi els restringeix i els deforma... Quan l'espiritualitat perd el contacte amb l'ànima pot tornar-se rígida, simplista, moralista i autoritària. Si no separem la vida individual i social de les idees espirituals, podem trobar connexions més íntimes entre el que es fa en l'Església i el que succeeix en els indrets més profunds del cor».

El primer contacte

Amb moltes ganes de treballar, a les cinc de la tarda va tenir lloc la primera sessió conciliar a porta tancada a la cate-

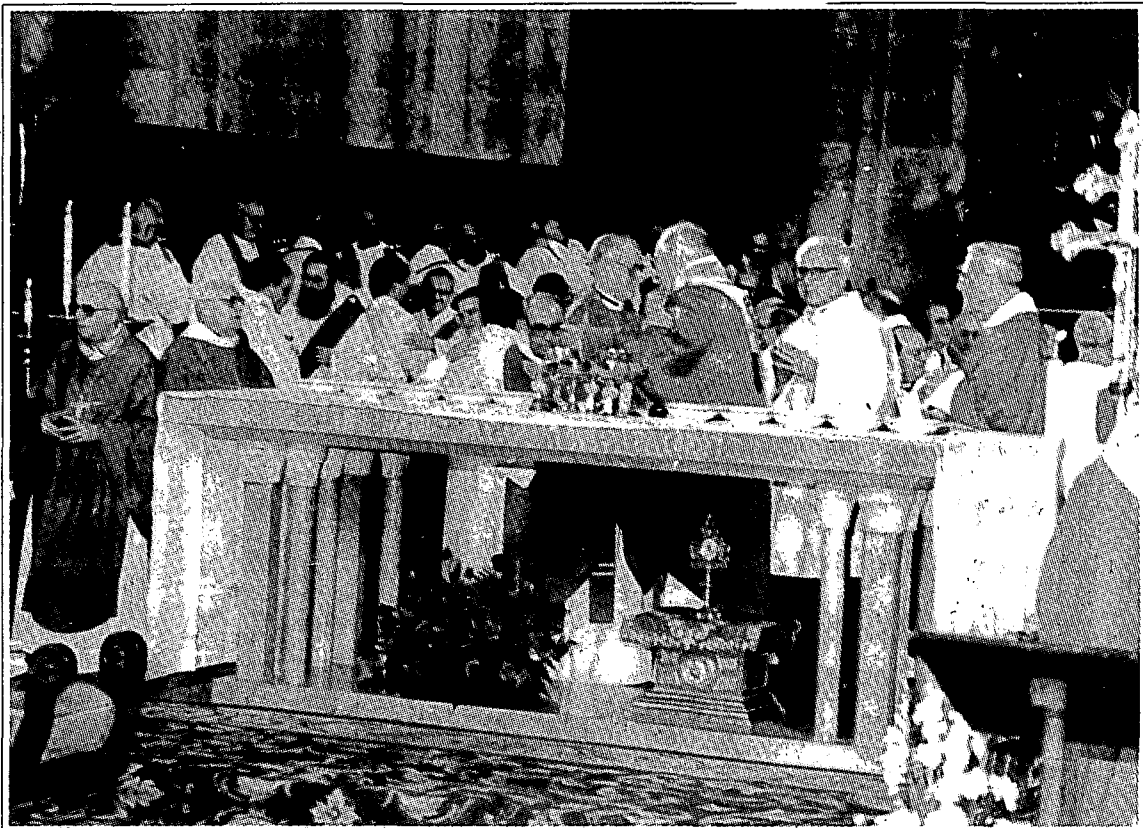
edral tarragonina. En el transcurs de la qual es va escollir solament un moderador per a la primera sessió de treball de Sant Cugat: mossèn Bonaventura Pelegrí, del bisbat de Lleida, que ha treballat en associacions de laics cristians en l'àmbit internacional. Es va al·legar que no es podien escollir els altres moderadors, perquè encara els membres conciliars no es co-

Respondre als temps d'avui

L'arquebisbe de Tarragona va remarcar als membres conciliars que: «Aquest Concili vol respondre a la nova situació que viu el nostre món i la nostra terra a les acaballes d'aquest mil·lenni. El Sínode Extraordinari de Bisbes de 1985 va recordar que els signes del nostre temps

dona a l'Església i en la societat —que va reconèixer que és un tema pendent— o la situació dels catòlics no practicants, aspectes tots ells que es debatran durant el concili.

S'inicià, doncs, la marxa del 161è Concili Provincial Tarraconense i en aquests moments les expectatives són moltes. Alguns esperen que en sorgeixi un nou impuls i un desvetllar-a



Abraçada del ritu de la pau entre el Dr. Torrella i el Dr. Carles

neixien prou bé entre ells.

Durant aquesta jornada inaugural, es va exposar el reglament de debats, es van presentar les quatre ponències i es va convocar l'ordre de les sessions quinzenals que al llarg de quatre mesos tindran lloc al Casal Borja. Aquestes sessions començaran els divendres a la tarda i no s'acabaran fins al diumenge després de dinar. El primer tema que ja es tractarà durant els dies 3, 4 i 5 de febrer és el de l'evangelització. En principi el debat seguirà l'ordre de les ponències.

són parcialment diversos dels que hi havia en l'època del Concili, amb angoixes i ansietats més grans. Existeix un ampli sector que s'autoclassifica com a "catòlic no-practicant", es constata l'emergència d'una nova generació, especialment de joves delerosos de llum i de veritat, per bé que hi ha una creixent mancança de coneixements sobre la fe catòlica».

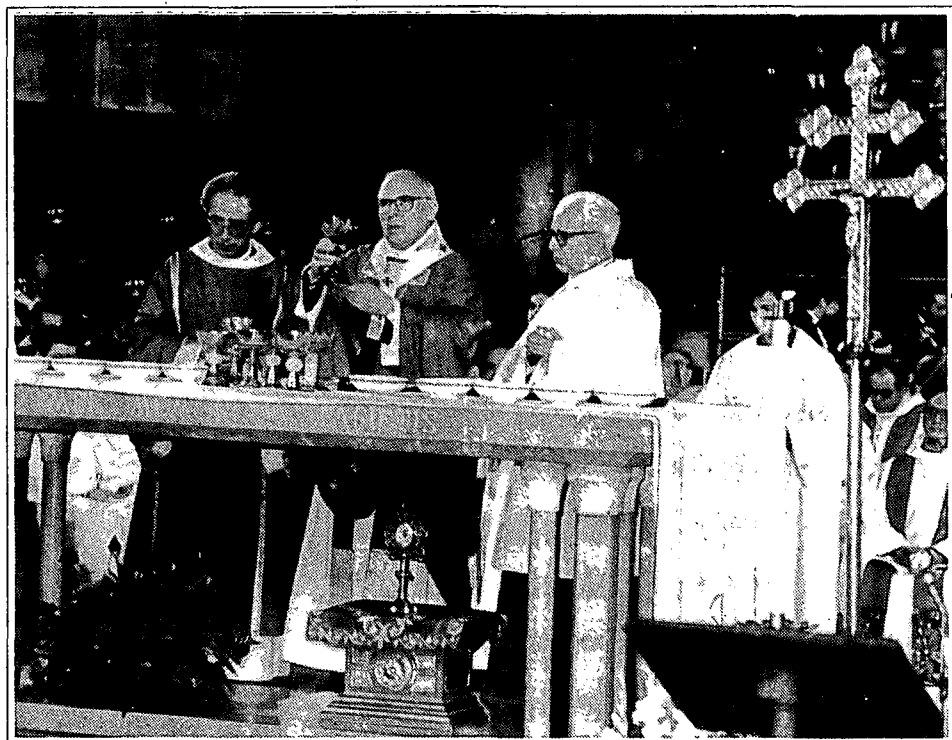
I també va recordar algunes realitats que més preocupen als bisbes catalans en aquests moments com són l'individualisme creixent, el paper de la

la creativitat, en la línia del Concili Vaticà II, per a l'Església catalana. Altres es mostren més reservats, més pragmàtics i esperen a veure els resultats concrets abans de pronunciar-se. I també hi ha els qui consideren que falta un clima adequat, que hi ha moltes pors i poques ganes de diàleg i de transformació de fons de la realitat eclesial de Catalunya. Tots, però, estan atents al seu desenvolupament i el que veritablement succeirà, s'anirà veient mentre es faci camí.

(Segueix)



La comunió. En primer terme, el Dr. Gassiot, rector de la Universitat Ramon Llull



El Dr. Torrella durant l'elevació del calze

Una preparació molt acurada

N.O.

Durant la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), celebrada al Brull el mes de juliol de l'any 1991, els bisbes consideren la possibilitat de convocar un Concili Provincial de les vuit diòcesis de Catalunya. Ja el 4 de maig de 1992 a Poblet, amb motiu del VIII centenari de la restauració de la Seu Primada de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella anuncia la possibilitat de convocar un Concili Provincial Tarraconense. Els bisbes van constituir una comissió per estudiar el tema. Ja en el mes d'octubre, es decideix convocar un concili i en nomena monsenyor Carles Soler, secretari general, i Mn. Miquel Barbarà i Mn. Salvador Pie, vocals de la secretari. Finalment, el 29 de novembre es fa la comunicació solemne de la decisió de convocar el Concili Provincial Tarraconense, coneguda també amb el nom d'«Edicte d'Indicció».

La comissió preparatòria, composta majoritàriament pels vicaris generals, es reuneix set vegades i preparen la consulta sobre els temes a tractar. Ja en els mesos de maig i juny es realitza la consulta sobre els possibles temes a tractar pel Concili als vuit bisbats i més de 60.000 persones hi participen. En el mes de setembre, la CET decideix els quatre temes del concili: «L'anunci de l'Evangeli a la nostra societat», «La Paraula de Déu i els Sacraments en les nostres Esglésies», «La sol·licitud de les nostres Esglésies pels més pobres i marginats» i «La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies». Els ponents d'aquests temes són: Mn. Ramon Prats Pons, P. Bernabé Dalmau, Mn. Antoni M. Oriol Tataret i Mn.

Joan Busquets, respectivament.

Tenen lloc dues revisions del text de l'Exhortació Pastoral *Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense*, dels documents de treball i del material preparat per la Secretaria General per a l'etapa diocesana de reflexió i a principis de l'any 1994 es fa la seva presentació oficial, de manera que al mes de febrer s'inicia l'etapa diocesana de reflexió que dura fins al mes de juliol i en la qual participen més de 42.000 persones.

El 8 de setembre es proclama solemnement el Decret de convocatòria del Concili Provincial Tarraconense, del 20 al 27 de novembre es desenvolupa la Setmana de Pregària pel concili i el 10 de desembre la Jornada de pregària pel concili a Montserrat, presidida pels bisbes de la CET i amb l'assistència de bona part dels participants a les sessions conciliars. El 21 de

gener de 1995 es fa l'obertura oficial del Concili a la Catedral de Tarragona.

Les sessions de treball duraran vuit caps de setmana al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès:

3-5 de febrer
17-19 de febrer
3-5 de març
17-19 de març
31 de març-2 d'abril
28-30 d'abril
5-7 de maig
19-21 de maig

4 de juny Cloenda del Concili a Tarragona.

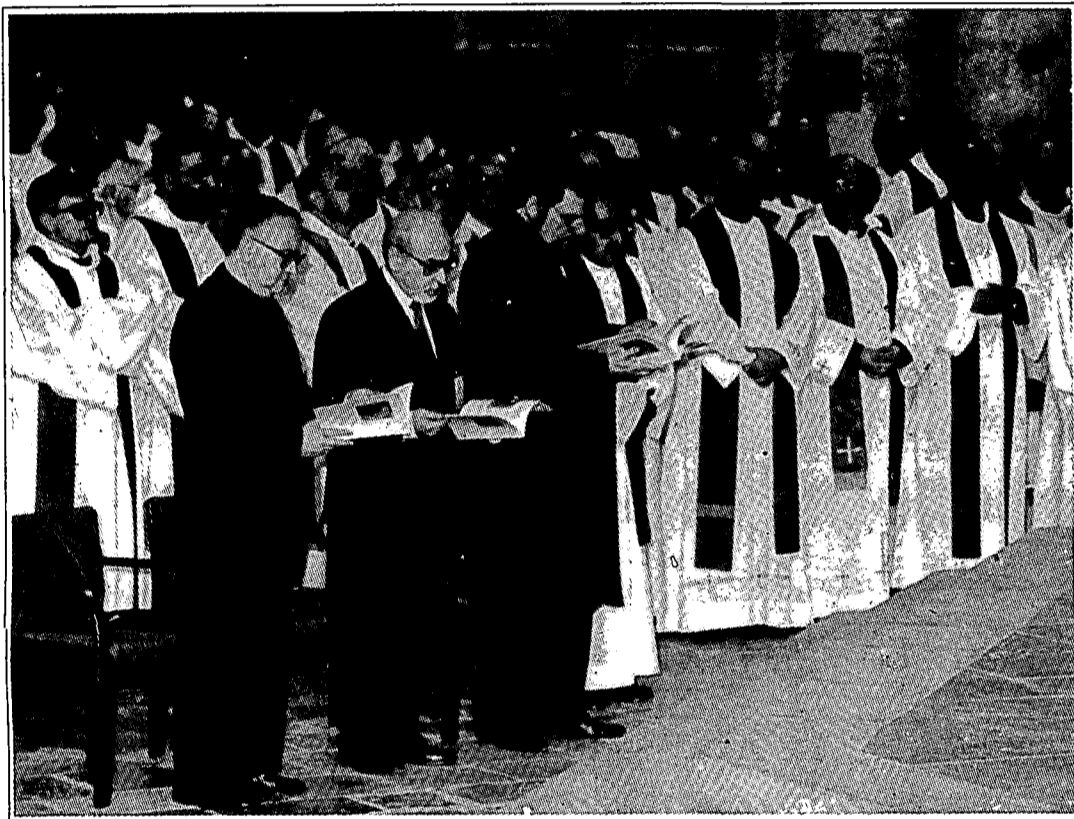
Gairebé 200 participants

Els participants en el Concili provincial Tarraconense es poden agrupar en 158 membres de l'assemblea conciliar, dels quals 14 tenen vot deliberatiu i 144 vot consultiu, i 35 membres amb veu, però sense vot.

Els membres amb vot deliberatiu són els 8 bisbes residencials de les diòcesis catalanes, els 5 bisbes auxiliars i el bisbe emèrit de Barcelona, Ramon Daumal.

Els 144 membres amb vot consultiu es divideixen en 67 preveres (47%), 11 religiosos/monjos (7'6%), 25 religioses/monges (17'3%), 20 laics (13'8%) i 20 laiques (13'8%). Els laics i les laiques formen un total de 40 persones (27%). Els participants amb vot consultiu són 99 homes (68'7%) i 40 dones (31%).

Els membres sense vot inclouen els tres convidats de diverses confessions cristianes i un de la confessió jueva; els relators de les ponències i els deu ponents, el secretari d'actes, les cinc persones de la secretaria tècnica i les dotze persones que conformen les comissions d'organització, litúrgia, d'affers jurídics i d'informació.



Els observadors no catòlics ocuparen un lloc destacat



El rev. Sewell, el bisbe Tena, rev. Amat i el pastor Capó durant una pregària celebrada a la catedral de Barcelona. Al fons, a la dreta, Yannula Papagrighoriou, en representació de la Jurisdicció del Patronat Ecumènic de Constantinoble

Cristians d'altres confessions veuen el Concili amb bons ulls

Guillem Farré

BARCELONA.— Responsables de confessions cristianes presents a Catalunya han manifestat que veuen amb bons ulls la realització d'un Concili Provincial, i esperen que col·laborarà en el camí ecumènic cap a la unitat.

El rvd. Gabriel Amat, rector de la parròquia episcopal reformada de Sabadell, i que va ser present amb «molt d'interès» a l'eucaristia inaugural de Tarragona, pensa que «tot el que sigui restablir dins de l'Església Catòlica Romana el moviment conciliar és un camí d'apropament a les esglésies que ja ho tenen com una cosa normal».

El rector de la parròquia anglicana St. Georges de Barcelona, rvd. Robin Sewell, va assegurar és «un pas en la bona direcció, i molt positiu per a l'ecumenisme».

L'opinió més agosarada ve del membre del Consell Permanent de l'Església Evangèlica, Carles Capó, que tot i valorar el Concili com un fet «significatiu d'una Església que s'obre i vol avançar realment cap a l'ecumenisme i el diàleg», troba a faltar que no es toquin temes com el sacerdoti femení i el celibat dels preveres, ja que seria «una manera d'acostar —segons ell— l'Església i la societat, i les diverses confessions».

En aquest sentit, el bisbe de Solsona, Antoni Deig, va declarar la setmana passada en un programa de TV3, que el concili provincial no té competència sobre aquestes qüestions, i que, en tot cas, el Papa ja s'ha manifestat de manera exclusiva.

Ressó en la premsa

La inauguració del Concili Provincial de la Tarraconense ha despertat l'interès dels Mitjans de Comunicació que l'han cobert àmpliament. Catalunya Cristiana ha considerat oportú oferir una mostra de les diverses informacions publicades

C.C.

AVUI

El diari que més espai va concedir a la cerimònia d'obertura del Concili Tarraconense va ser l'*Avui*: fotografia a la portada amb un primer titular: «L'Església catalana fa l'aposta de la renovació i la unitat». A l'interior, li dedicaven la totalitat de les pàgines 18, 20 i 21. El titular de la pàgina 18 deia: «El Concili català fa una crida a la unitat dels cristians». Xavier Bas i Carles Sabaté cobrien l'acte amb una crònica.

A les pàgines 20 i 21, Lluís Bonada contrastava dues opinions, la dels *il·lusionats pel Concili* i la dels que hi expresen, una actitud de «temor i rebuig». A la pàg. 21 hi apareixia una fotografia de Mn. Antoni Matabosch, president de la Comissió Diocesana de Barcelona i un elenc d'opinions de diferents persones: Marcel·lí Joan, Mn. Modest Prats, Mn. Enric Sala, Antoni Calvó, Mn. Antoni Oriol i Tàtaret i el propi Mn. Antoni Matabosch.

La pàgina 21 apareixia amb un subtítol: «El Concili de la Provincial Tarraconense provoca, en sacerdots i laics que no hi participen, des de temor fins el rebuig més crític, mentre que alguns esperen que sigui el primer pas cap a l'Episcopal Catalana».

Entre els més crítics Mn. J.M. Totosaus, sacerdot de Barcelona que va ser secretari general del Centre d'Estudis Pastoral i director de *Quaderns de Pastoral* i el sacerdot historiador Mn. Casimir Martí. També opinaven, en sentit crític, però més matisat, Mn. Joan Alemany, Jordi Porta, el P. Genís Samper i Félix Martí. Dins d'aquest grup apareixia, i no se sap ben bé perquè, Mn. Manuel Pal, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació d'Urgell, qui simplement opinava que l'ambient pel que fa a aquest Concili està una mica *apagat*.

A la pàgina 19 aquest titular: «Grups de catòlics progressistes faran un concili "paral·lel"». Subtítols: «Els convocants es queixen de la limitació

temàtica i de l'excessiu control exercit pels bisbes» i després: «Els laics hi tindran molt més protagonisme que en la convocatòria oficial». Ho signava Carles Sabaté. No especificava quines entitats el formen, tot i que es fonamenta —deia— en deu entitats que el setembre de 1994 van firmar un document en el qual es demanava una Església més democràtica.

El mateix dia de la inauguració del Concili l'*Avui* dedicava al tema un editorial: «Diàleg entre Església i societat» en el qual s'indicava com aquest esdeveniment «posarà a prova la capacitat de diàleg en el si de l'Església i la relació del món eclesial amb la resta de la societat». Qualificava el fet, també, com «una experiència innovadora tant per a la jerarquia com per a les bases» i «un camí positiu de diàleg i de revisió de problemes, esperances, propostes i iniciatives».

A la pàg. 14 apareixia aquest titular: «L'Església debat el seu paper dins la societat catalana», amb un avantítol: «Els fidels i els bisbes desconeixen l'abast i les conseqüències reals de la trobada per a la seva diòcesi». La pàgina, redactada per Carles Sabaté, informava sobre aspectes generals de l'Església a Catalunya, i feia un quadre sobre la identitat i procedència dels convocats, ponències i calendari de sessions del Concili. El propi periodista feia a la pàgina 15 un resum del que és la Tarraconense, la seva història i la convocatòria dels seus concilis. L'acompanyava, a la part inferior, un article de Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona: «A punt de començar», en el qual expressava el seu desig que els mitjans de comunicació es facin ressó de les feines del Concili.

En la secció de *Cartes al director*, apareixien dissabte i diumenge, escrits de persones amb un tarannà crític i més aviat contestatari. Dimarts, dia 24, a la pàgina 22, Salvador Cardús, iniciava la primera de les seves col·laboracions sobre el Concili en la secció *Interludi conciliar*. Tota una pàgina en la qual el prestigiós sociòleg analitzava les expectatives, les temences i les esperances sobre el nostre concili.

LA VANGUARDIA

Tot i la seva habitual secció de *Societat/Religió* dels diumenges, l'espai concedit a la inauguració del Concili no va ser gaire extens. A la base de portada i com a tercera notícia apareixia aquest

titular: «Torrella llama a expresarse con total libertad en el Concilio», a qui acompanyava aquest altre: «Tres mil personas en la apertura del Concilio de la Iglesia catalana en Tarragona», amb una petita fotografia de la processó d'entrada en la qual apareixen els abats de Solius i Poblet i el bisbe Vives, auxiliar de Barcelona.

En la secció d'*Opinió*, a la pàgina 26, apareixia un article d'Albert Manent: «¿Concilio de frontera?» en el qual s'advocava pel restabliment de la unitat pastoral de l'antiga Tarraconense i per l'assumpció, per part del Concili, de la pastoral *Arrels cristianes de Catalunya* del 1985 i també per una informació «assossegada i incisiva sobre la marxa de l'assemblea conciliar» per part de la premsa i els mitjans de comunicació en general.

Una petita crònica de l'acte apareixia a la pàgina 38 amb aquest titular: «Torrella pide libertad y concordia para el Concilio» amb una fotografia seva on sosté la creu, davant la qual es va fer el jurament de fidelitat. Un major espai es concedia a l'entrevista de Jordi Piquer a Mons. Carles Soler i Perdigo, secretari general del Concili, amb aquest titular: «Nuestro Concilio no pretende ser un hecho espectacular». El bisbe Soler declarava: «El Concili senyalarà objectius i marcarà camins. En aquest sentit, crec que el postconcili serà més important que el propi Concili. No es tracta de donar la campanada. No pretenem recuperar cap posició. Aspirem a renovar en tots els cristians i cristianes de Catalunya el compromís de ser humil llevat en la societat molt massiva i prostrada. I fer-ho com identificables, il·lusionats i agraiats deixebles de Jesús, únic Salvador».

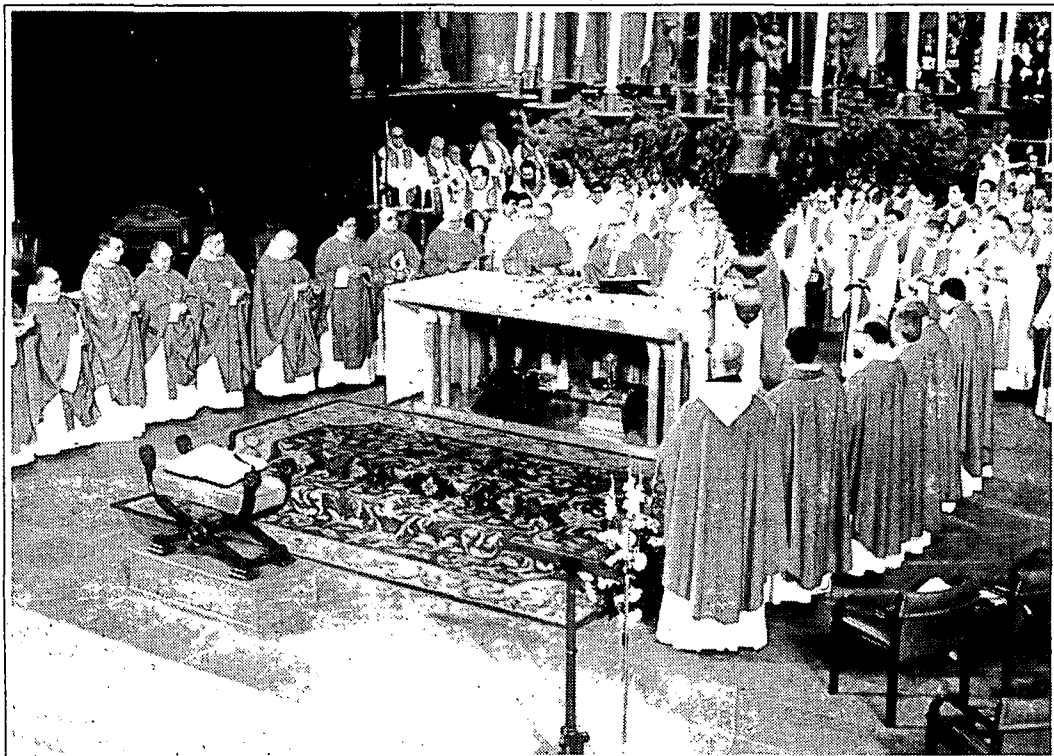
el Periódico

El presentava com a la segona notícia més important de la jornada, amb una fotografia que ocupava tota la part central en la qual es veu la processó amb els bisbes a la plaça de la catedral. A la fotografia l'acompanyava aquest titular: «El Concilio de la Iglesia catalana se inicia en busca de una mayor autonomía».

La pàgina 22 la dedicava íntegrament al tema. Titular: «La Iglesia catalana abre su Concilio», amb tres postilles: «La asamblea, que podría durar más de cinco meses, se inició ayer en Tarragona»; «El arzobispo Ramon Torrella afirma que el debate se dará en "plena libertad"»; «El documento de trabajo admite que el tema de la mujer es "una herida abierta"». Al centre una gran fotografia de l'assemblea conciliar en la reunió tècnica que es va celebrar a la tarda al presbiteri de la catedral metropolitana i primada.

La crònica, d'Ernest Aldòs, més aviat tracta els temes que el Concili debatrà, amb especial insistència, sobre el tema de l'avortament i la participació de la dona en l'Església. Un requadre recull el procés de participació en la consulta prèvia. Un altre requadre informa sobre les primeres diferències pel que fa al funcionament, reflectides en la decisió d'escollir, de moment, un únic moderador dels quatre que s'haurien d'haver triat. «La proposta d'elegir sols al primer va ser la primera desviació sobre el guió previst, aprovada per majoria, tot i els dubtes de l'arquebisbe Ramon Torrella». Encara un petit requadre sobre la «prevista indisposició del Dr. Jubany».

(Segueix)



Bisbes i abats durant la pregària eucarística

EL PAIS

Cap referència a la portada ni al sumari. Sols a la pàgina 34 apareix un ampli requadre que inclou una fotografia dels doctors Torrella, Carles i Malla, en el moment que el diaca, profundament inclinat, demana la benedicció per proclamar l'evangeli. La crònica d'Ignasi Soler, porta aquest titular: «Una missa con 3.000 personas abre el primer Concilio de la Iglesia catalana en 238 años». Una postil·la: «Las campanas de 600 iglesias repicaron al tiempo antes de la ceremonia».

S'ignora quan es llegeix la crònica —molt breu— el perquè d'aquesta xifra: 600 esglésies, quan a Catalunya hi ha més de 2.000 parròquies. Un judici sobre la celebració: «Poc temps després, davant un altar il·luminat per potents focus, es va iniciar la missa amb la sumptuositat i excel·lència que la litúrgia catòlica reserva per als seus grans esdeveniments».

ABC

Ocupava la portada del quadern central *ABC Catalunya* amb una gran fotografia on apareixien els doctors Torrella, Carles i Malla en la processó d'entrada i a la qual acompanyava aquest titular: «El Concilio catalán echa a andar».

Tota la pàgina VII del quadern es dedicava al tema: «Un solemne acte litúrgic obre el primer Concili de l'Església catalana després de dos segles». La crònica l'escriu Carlota Guinart i es descriu els detalls de l'acte. Transcrivim alguns paràgrafs de l'homilia de Mons. Torrella. A la part inferior de la pàgina es fa un recorregut a la història dels concilis provincials de la Tarraconense.

En la secció *Sábado/Religión*, pàgines 38 i 39, Carlota Guinart entrevista a Mons. Carles Soler. Titular: «El Concilio no busca una Iglesia catalana independiente», un tema que preocupa aquest diari. «El prelat creu que no es debatrà la independència de l'Episcopat català pel que fa a la resta d'Espanya i diu que certs assumptes conflictius, com per exemple el del sacerdoci femení, no es debatran en l'assemblea».

Mons. Soler, no obstant, aclaria que «hem de potenciar al màxim aquesta Conferència perquè Catalunya és una unitat pastoral i, per tant, necessita una atenció conjunta. Però en cap moment —afegia— la Conferència Tarraconense s'ha plantejat el propòsit de separar-se de la Conferència Episcopal espanyola. Sols pretenem potenciar la comunió entre les vuit Esglésies catalanes. Tots participem actiuament en les sessions de la Conferència Episcopal espanyola i som membres de les seves comissions, i fins i tot, en presidim algunes. El Concili no s'ha convocat tampoc per separar-nos d'Espanya». Unes declaracions en un to tranquil·litzador.

Mons. Soler, en les seves declaracions, denunciava a l'ABC «algunes visions que a mi em semblen catastrofistes i que no ajuden gaire a la comprensió i estimació mútua que hi ha d'haver entre totes les Esglésies de Espanya. L'Església catalana és la més secularitzada, però, el percentatge de persones que es declaren ateu és molt més elevat que en altres llocs d'Espanya. Crec que qui diu que a Catalunya no hi ha una Església viva, s'equivoca, i qui diu que Catalunya serà una Església sotmesa al poder polític, com l'anglicana, s'equivoca de mig a mig, perquè l'Església catalana és autònoma i està deslligada de tot poder temporal».

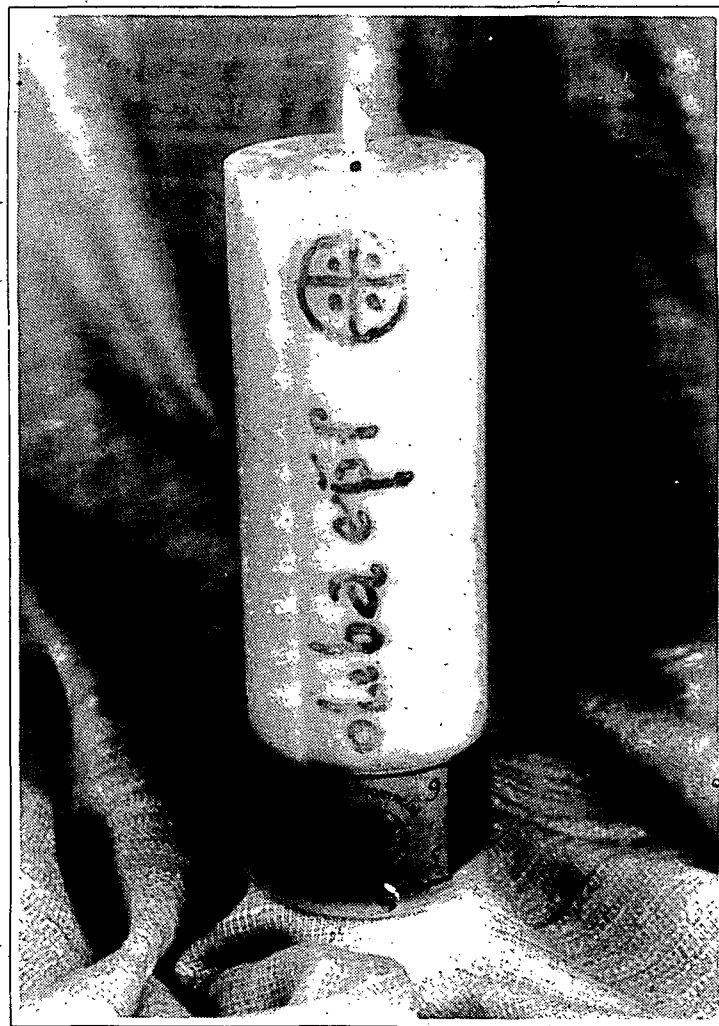
La part inferior de les pàgines 38 i 39 l'ocupava un informe sobre la tradició conciliar a Catalunya i, sobretot, el procés de consulta previ al Concili.



La sortida de la processó. Portal del Seminari Pontifici de Tarragona

El ciri conciliar

Un signe visible de pregària



La Comissió Diocesana de Barcelona per al Concili Provincial Tarraconense, així com les d'altres bisbats, ofereix als rectors i als responsables de llocs de culte un ciri commemoratiu del Concili, per posar-lo en lloc ben visible i tenir-lo encès durant l'Eucaristia i els altres actes litúrgics dels dies de sessió conciliar. Junt amb una carta del Sr. Cardenal, i a més del calendari de les sessions conciliars, s'indiquen els diversos punts que s'establiran entre l'assemblea conciliar i els altres cristians: a) les informacions que es donaran; b) les pregàries adjunts (en publicacions diverses), i c) el ciri commemoratiu, a semblança dels vuit que figuren a Montserrat representant els vuit bisbats amb seu a Catalunya convocats a Concili.

Aquest ciri conciliar porta dues inscripcions: una, de l'abat Oliva, abat de Ripoll i bisbe de Vic, pare de l'Església catalana, i una altra del Concili Provincial Tarraconense. Es vol lligar amb això el passat i el present de l'Església a Catalunya, per tal que es pugui explicar així als fidels cristians. I cal passar-lo a recollir, a partir del 16 de gener, al preu indicatiu de 1.200 ptes., a la porteria del Palau Episcopal (c/ Bisbe 5, 08002 Barcelona).

